

กระวานหอมน้อย ที่เรากิน

ปู่จื่อซื่อเคอไซ่ 不止是蕺菜 蔞茵
เวินซี แปง
พิมพ์ครั้งที่ 1

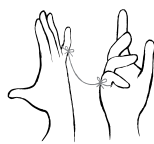
小豆蔻 © JJWXC © 不止是繪畫
© Illustration by 毅和 - NOT FOR SALE

JAMSAL
Illustration

小豆蔻 © JJWXC © 不止是繪畫
© Illustration by 毅和 - NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ครั้งนี้มากกว่ารักกลับมาพร้อมนิยายใหม่แกะกล่อง นำพาความน่ารักของสาวน้อยนางหนึ่งที่จะมาลั่นคลอนหัวใจนักอ่านทุกท่านค่ะ หลายคนอาจสงสัยว่า 'กระวานน้อยแรกรัก' คืออะไร กระวานนี้มาจากอะไรกันแน่ กระวานนี้มาจาก 'วัยใต้ไคว' ของจีนค่ะ หมายถึงหญิงสาววัยแถมแถมเหมือนหน่ออ่อนของต้นกระวานที่เพิ่งเริ่มงอกงาม ซึ่งก็คือนางเอกของเรื่องนี้ที่มีความสดใสร่าเริงนั่นเอง จึงเป็นที่มาของชื่อเรื่องนี้ค่ะ

เรื่องเริ่มขึ้นเมื่อ 'หมีงถาน' จับได้ว่าคู่มั่นของตนนอกใจ แผลงเขี่ยคู่มั่นไม่ได้รับความพึงออกจากสารบบจึงบังเกิดขึ้น กระทั่งนางเตรียมมองหาเป้าหมายบุรุษหนุ่มชั้นยอดคนใหม่ แต่ไม่รู้จะไปทำที่ไหน นางถึงไปต้อตต 'เจียงซวี' ท่านอ๋องพูดน้อยผู้ไม่กลัวเกรงใครแม้แต่ฮ่องเต้เข้า!

แม่นางน้อยผู้ที่จะออกไปไหนต้องสวยดูดีที่สุดในความเป็นคุณหนูเต็มขั้น จะทนใช้ชีวิตแต่งงานกับบุรุษหยาบกระด้างเย็นชาที่รู้จักกันไม่เท่าไรได้อย่างไร มาร่วมติดตามกันค่ะว่าหมีงถานจะจัดการกับชีวิตแต่งงานของตนเองอย่างไร รับรองได้ว่าความร่าเริงสนุกสนานของนางจะต้องทำให้ผู้อ่านอ่านไปยิ้มไปแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หนึ่งก้านธูปผ่านไป

"...ร่างกายก็แข็งแรงกำยำหน่อย แต่แข็งแรงกำยำก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งตัวจะมีแต่กล้ามเนื้อ ถ้าหากเจอเหตุไม่คาดฝันสามารถต้านได้สักสองสามคนก็จะได้ หากฝึกวรยุทธ์ก็ควรจะฝึกกระบี่ ท่วงท่าสง่างาม เช่นนี้แล้วยามรำยรำเพลงกระบี่ศิษย์จะได้บรรเลงฉินเพิ่มความสุนทรีย์ สามีภรรยาสามัคคีกลมเกลียวย่อมเป็นเรื่องดีงาม อืม...คร่าวๆ ก็ประมาณนี้ละเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดช่วยส่งเสริมด้วยเถิด หากศิษย์หาสามีที่สมดังใจปรารถนาเช่นนี้ได้ จะต้องกลับมาหล่อพระพุทธรูปทองคำ บริจาคค่าธูปเทียนให้พระพุทธองค์แน่นอนเจ้าค่ะ"

พูดจบหญิงถานก็โขกศีรษะสามครั้งด้วยความเคารพนับถือจากใจจริง หลังจากเสียงสะท้อนเบาๆ จากการโขกศีรษะสิ้นสุดลง เณรน้อยก็ระบายลมหายใจออกมาในที่ที่สุด

...เงื่อนไขในการเสือกสามีของแม่นางน้อยผู้นี้สูงมากเกินไปจริงๆ

แนะนำตัวละคร

- * หมิงถาน บุตรสาวของจิ้งอันโหว เป็นคนรักสวยรักงาม
ร่าเริงสดใส มีความคิดใฝ่ซื่อบริสุทธิ์
- * เจียงซวี ดั่งเป็ยอ่องผู้โด่งดังในเมืองหลวง เป็นแม่ทัพหนุ่ม
ผู้มากความสามารถ เป็นคนโปรดของฮ่องเต้
นิสัยเย็นชาพูดน้อย
- * หมิงถึงหย่วน จิ้งอันโหว บิดาของหมิงถานมีอำนาจทางทหารมาก
จนเป็นที่หวาดระแวงของฮ่องเต้ รักบุตรสาวมาก
- * เผยซื่อ สุหยินจวนจิ้งอันโหว แต่งเข้ามาหลังมารดาของ
หมิงถานตาย เลี้ยงดูหมิงถานมาตั้งแต่มดเล็ก
- * เล็นฮว่า ญาติผู้พี่ของหมิงถานที่มาอาศัยในจวนจิ้งอันโหว
ด้วย ไม่ค่อยลงรอยกับหมิงถาน
- * เล็นอวี พี่ชายของเล็นฮว่า เป็นแม่ทัพหนุ่มอนาคตไกล
อยู่ได้บังคับบัญชาของเจียงซวี แอบชอบหมิงถาน
มานาน
- * หลิวอีเหนียง มารดาของหมิงฉู่ อีเหนียงของหมิงถึงหย่วน
รักตามใจบุตรสาวจนบุตรสาวเสียนิสัย

7

ในช่วงเวลาที่หนาวเหน็บที่สุดของเหมันตฤดู เมืองหลวงมีหิมะ ปลิวว่อนดูจนห่าน ลมหนาวยามคืนเหมันต์พัดพาให้โคมไฟที่มุมชายคา เฉลียงทางเดินแกว่งไหว ในช่วงยามห้า* ด้านนอกก็เริ่มปรากฏหิมะขาวโพลนไปทั่วทั้งแถบ

ภายในเรือนจำวายุ ณ จวนจิ้งอันไหว** หิมะแรกของฤดูไปรยปราย ลงบนยอดกิ่งต้นเหมยเขียว

เสียงเคาะบอกโมงยามที่รบกวนคนให้ตื่นจากนิทราเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เสียงฝีเท้ารีบร้อนถี่กระชั้นของเหล่าป่าวไพร่สาวใช้ในจวนก็เริ่มดังขึ้นในราตรีดึกสงัดนี้

* ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็น 5 ยาม โดยยามแรกเริ่มเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น. ยามห้า จึงหมายถึงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น. มีชื่อเรียกอีกชื่อว่ายามอื่น

** ไหว คือบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งองค์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ ซึ่งบรรดาศักดิ์ 5 ชั้นรองจากชั้นฮ่อง คืออง ไหว ป้อ จ้อ และหนาน แต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน

เพียงครู่หนึ่ง นอกประตูห้องหลักก็มีเสียงเคาะดัง 'ตึงๆ' มีคนเอ่ยเรียกเบาๆ ว่า "คุณหนูสี่เจ้าคะ"

เป็นแม่นมจางผู้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายฮูหยินท่านโหว ซู่ชินกำลังจัดวางอาหารเช้า ครั้นเห็นว่าคุณหนูของตนมิได้ส่งเสียงขานรับจึงส่งสายตาให้ลวีเอ้อซึ่งยืนอยู่ข้างหลังคุณหนู ลวีเอ้อเข้าใจความหมายจึงวางหวีในมือลง แล้วเดินออกไปที่ห้องด้านนอกเพื่อต้อนรับผู้มาเยือนด้วยฝีมือทำแผ่วเบา

คาดว่าสาวใช้ที่เฝ้าเวรยามคงจะเป็นคนเปิดประตูให้ ยามลวีเอ้อไปถึงแม่นมจางก็กำลังเดินนำหญิงชราจากร้านเงินชีวิตวมถึงสาวใช้ที่ถือถาดไว้นิ้วมือเดินเรียงแถวเข้ามาพอดี

ภายใต้แสงเทียนมัวสลัว ชุดกระโปรงสีเขียวอ่อนของเหล่าสาวใช้ชั้นสองของจวนจิ้งอันโหวนั้นดูเหมือนจะก่อให้เกิดเป็นเงาเส้นโค้งงดงามอันไร้ที่ติปรากฏออกมาที่ข้างประตู

"แม่นมจาง" ลวีเอ้อเป็นคนมีไหวพริบ รีบคารวะด้วยรอยยิ้มกว้างทันที

แม่นมจางถลึงตาใส่ลวีเอ้อปราดหนึ่ง จากนั้นก็รีบยื่นมือออกไปประคอง แล้วหันมองไปทางฉากกั้นเล็กน้อย นางได้แต่มองอยู่เช่นนี้ ส่วนลวีเอ้อก็ออกมาต้อนรับอยู่ที่นี้ เช่นนั้นแสดงว่าคุณหนูสี่คงจะไม่ออกมา

นางกับลวีเอ้อนับว่าสนิทสนมคุ้นเคยกันอยู่บ้าง จึงทักทายปราศรัยกันสองประโยค ต่อมาจึงพาหญิงชราจากร้านเงินชีวิตเดินเข้ามาแนะนำเสื้อผ้าเครื่องประดับที่ตัดเย็บขึ้นใหม่สำหรับเข้าวังไปร่วมงานเลี้ยงในคราวนี้

"...ชนสัตว์ที่ฮูหยินท่านโหวให้มาคราวนี้ทั้งเรียบสิ้นแวววาวทั้งชาวบริสุทธิ์ไร้ตำหนิ เดิมทีก็นับเป็นของดีชิ้นเลิศอันหาได้ยากยิ่งอยู่แล้ว ได้ยิน

ว่านี่ยังเป็นสิ่งของที่ได้รับพระราชทานมาเมื่อครั้งงานล่ำส่วฤกษ์ไปไม่ผิดอีกด้วย ถ้าไม่ตัดเย็บให้ดีจะยิ่งเป็นความผิดมหันต์ คราวนี้ทำเอาหลงจู้ร้านแรกลุ่มใจแทบแย่! คิดไปคิดมาหลงจู้ร้านเราเลยไปร้องขอให้แม่นางจางช่วยตัดเย็บด้วยตนเอง แม่นางลวี่เอื้อเองก็รู้ว่าหลังจากแม่นางจางออกเรือนไปแล้วก็ไม่ค่อยจะรับงานเย็บปักสักเท่าไร เพื่อให้นางตัดเย็บให้ท่านหลงจู้ยังทุ่มเทรียวแรงไปไม่น้อย ท่านดูลวดลาย ดูรอยสอยตะเข็บพวกนี้สิ"

หญิงชราจากร้านจิ้นซิวแนะนำไปพลาง สาวใช้ที่อยู่ด้านหลังก็ยื่นชุดคลุมขนจิ้งจอกสีขาวยาวที่รัดเรียบกริบไปตรงหน้าลวี่เอื้อ ให้นางพิจารณา

ลวี่เอื้อขยับเข้าไปใกล้ๆ ประเมินดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน สายตาเผยแววชื่นชมเล็กน้อย "ใช้การปักเต็มผืนผ้า ผ้าแพรเงินก็เข้ากันดี เป็นอย่างยิ่ง ไม่ทำให้ผ้าขนสัตว์ผืนนี้เสียเปล่าจริงๆ"

นางตรวจสอบชุดคลุมทั้งข้างนอกข้างในจนทั่ว หลังจากแน่ใจว่าไม่มีอันใดผิดพลาดก็เอ่ยอย่างพึงพอใจว่า "งานเลี่ยมในวังคราวนี้จัดขึ้นกะทันหัน รีบเร่งตัดเย็บแต่ก็ยังงดงามประณีตถึงเพียงนี้ หลงจู้ของพวกเจ้าทุ่มเทตั้งใจจริงๆ"

หญิงชรารีบซีกยิ้มพลางกล่าวถ่อมตัว ในที่สุดก็เบาใจลงได้

เจ้านายที่แม่นางลวี่เอื้อผู้นี้ปรนนิบัติรับใช้คือบุตรสาวคนเล็กในภรรยาเอกของจิ้งอันโหว...หมิงถาน อีกฝ่ายใช้ชีวิตหรูหราสุขสบายมาตั้งแต่เยาว์วัย เป็นที่รักใคร่เอ็นดูอย่างสุดแสน พบเจอของดีๆ มากมาย และก็จู้จี้พิถีพิถันยิ่ง เสื้อผ้าอาภรณ์ธรรมดาทั่วไปจะได้รับการยอมรับจากลวี่เอื้อผู้เป็นสาวใช้ข้างกายนี้มิใช่เรื่องง่าย

แต่บังเอิญที่เจ้านายผู้นี้มีบุญคุณต่อร้านพวกเขา วันนี้ฟ้ายังไม่ทันสว่าง หลงจู้ก็สั่งให้นางนำเสื้อผ้ามาส่งที่จวนจึงอันโหว ซ้ำยังกำชับกำชาเป็นพิเศษว่านางต้องไปที่เรือนของคุณหนูสี่ด้วยตนเอง เมื่อได้รับคำว่า 'ทุ่มเทตั้งใจ' จากลวีเอื้อ นางก็สามารถกลับไปรายงานแก่หลงจู้ได้เต็มที่ นอนหลับสนิทเต็มอิมได้เสียที่

ทางฝั่งเรือนจ้าวสุ่ยนั้น ครั้นลวีเอื้อรับเสื้อผ้ามาก็ยึดถุงเหอเปา* ให้มากมาย ก่อนจะส่งพวกแม่นมจางเดินออกไปจากประตูบุปผาคล้อย** อย่างมีมารยาท

ส่วนทางฝั่งเรือนเฟิงเหอ หลิงชราและสาวใช้อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเข้ามาส่งเสื้อผ้าเครื่องประดับที่นี้ฝ่าเท้าก้าวเดินจะเชื่องช้ากว่า ยามนี้เฟิงเข้ามาถึงเรือนหลักเท่านั้น

แม่นมหวงซึ่งเป็นผู้รับใช้ดูแลร่างกายสุหยินท่านโหว่ยอกายคารวะแย้มยิ้มพลางแนะนำเสื้อผ้าอาภรณ์และเครื่องประดับให้แก่เส้นฮว่า คุณหนูญาติผู้พี่ที่มาขออาศัยอยู่จวนโหว

เส้นฮว่ารับฟังพร้อมกับกวาดตามองชุดผ้าแพรปักลายหลูหฺวา ปิ่นปักผมอัญมณีที่อยู่ในถาด จากนั้นก็ยอบกายคารวะอย่างนุ่มนวลเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "ขอบคุณแม่นมหวงที่ลำบากนำมาให้อาสว่ขอขอบคุณสุหยินอย่างยิ่ง" ต่อมาก็ส่งสายตาให้ป่าวรับใช้ประจำกายทันที

ป่าวรับใช้เข้าใจความหมายของนาง จึงเดินก้าวไปข้างหน้าเล็กน้อย

* ถุงเหอเปา คือถุงผ้าพกติดตัวใบเล็กสำหรับใส่เศษเหรียญหรือของจุกจิก มักปักเป็นลายสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมายเป็นมงคล

** ประตูบุปผาคล้อย คือประตูกลางของบ้านแบบเรือนสี่ประสาน เป็นตัวแบ่งเขตลานด้านหน้ากับเขตบ้านด้านใน ซึ่งส่วนชายคาที่ยื่นออกมาจากประตูจะมีเสาห้อยลงมา เป็นเสาที่ไม่ได้ยาวจรดพื้น เรียกกันว่าเสาบัว

ยัดถุงเหอป่าที่มีลายปักวิจิตรประณีตใบหนึ่งให้แก่แม่นมหวง

ถุงเหอป่าลวดลายงดงาม แต่ข้างในกลับมีเงินรางวัลไม่เท่าไร พอเดินออกมาจากเรือนเฟิงเหอแล้ว แม่นมหวงก็จับแขนเสื้อประมาณ จำนวนเงินดู

นางมิได้ใส่ใจเงินรางวัลเล็กๆ น้อยๆ นี้ เพียงแต่บังเอิญเจอกับ แม่นมจางที่เดินออกมาจากเรือนจ้าวสุ่ยพอดี ซ้ำนางกับแม่นมจางยังไม่ค่อย ถูกกันอีกด้วย

"ได้ยินมานานแล้วว่าไปทำงานที่เรือนคุณหนูสี่จะได้รับเงินตรารางวัล อย่างงาม เป็นเรื่องจริงเสียด้วย วันหลังออกไปข้างนอกจะได้ซื้อแบ่ง ประทีนโคมของหอหล่านชู่ยที่อยากได้เสียที" ด้านหลังแม่นมจาง สาวใช้ หน้ากลมที่เฟิงจะได้เลื่อนขั้นเป็นสาวใช้ชั้นสองและเฟิงได้เข้าไปที่ เรือนจ้าวสุ่ยเป็นครั้งแรกกำลังเอ่ยออกความเห็นกับสหายที่อยู่ข้างๆ

สาวใช้ร่างสูงข้างหลังแม่นมหวงได้ยิ้มนึกแค้นเสียงเบาๆ อย่างทนไม่ไหว "ก็แค่ตรารางวัลธรรมดาๆ เท่านั้น ตอนเจ้าไปซื้อแบ่งประทีนโคม อย่าบอก ว่าเป็นคนของจวนโหวเล่า คนอื่นเขาจะได้ไม่คิดว่าคนจากจวนจิ้งอันโหว ล้วนเป็นคนโลกแคบเช่นนี้"

ทว่าก็มีอาจดูถูกผู้ปากของสาวใช้หน้ากลมผู้ที่ได้เลื่อนขั้นจาก ชั้นสามมาเป็นชั้นสองภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงแค่ครึ่งปีได้เช่นกัน นาง แสร้งทำเป็นตกอกตกใจ "เงินตรารางวัลถึงเพียงนี้เรียกว่าธรรมดาๆ? เช่นนั้นเงินตรารางวัลที่คุณอนุญาตผู้พี่ให้มาสามารถซื้อแผงขายแบ่ง ประทีนโคมได้ทั้งแผงเลยอย่างนั้นหรือ"

"เจ้า!"

"พอได้แล้ว อย่าคิดเล็กคิดน้อยกับนางเลย" มีคนดึงตัวสาวใช้

ร่างสูงเอาไว้ "พวกเราต่างก็เป็นคนของเรือนสุหิณเหมื่อนๆ กัน ออกมาทำงานข้างนอกขอแค่ให้เสรีจลินรารีนเป็นพอ เรื่องอื่นมีอันใดสำคัญไปกว่านั้นอีก"

สาวใช้ร่างสูงถูกโน้มน้าวจนลดโทสะลงไปเล็กน้อย ครั้นแล้วนางก็นึกคล้อยตามคำพูดนี้ไปถึงเรื่องสำคัญ นางเลิกโมโหแล้วกลับมายิ้มแย้มแทน "ใช่แล้ว ขอแค่ให้รารีนเป็นพอ ทว่าทั้งจวนนี้เกรงว่าคงจะไม่มีงานที่ใดรารีนกว่าที่เรือนของคุณหนูญาติผู้พี่อีกแล้ว"

นางมิได้พูดถึงความยุ่งยากมากเรื่องของการทำงานที่เรือนคุณหนูสีออกมา สาวใช้หน้ากลมก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และไม่ส่งเสียงขานตอบเช่นกัน

สาวใช้ร่างสูงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง "ว่าไปแล้วก็หาได้ยากยิ่ง คุณหนูญาติผู้พี่ฟังดงามอ่อนโยน ฉลาดปราดเปรื่อง ช้ำยังดีต่อบ่าวรับใช้ปานนี้อีก"

"ข้าว่าที่หาได้ยากยิ่งกว่าคือนางมีพี่ชายดีๆ คนหนึ่ง" สาวใช้อีกคนที่อยู่ด้านหลังแม่มหวงเอ่ยแทรกขึ้น

สาวใช้ร่างสูงเอ่ยสัพ "ใช่แล้ว มีแม่ทัพน้อยเสือนอยู่ อนาคตของคุณหนูญาติผู้พี่ไม่มีทางยำแย่นอน"

สาวใช้หน้ากลมยิ้มออกมา "พี่สาวทั้งสองห่วงใยนางถึงเพียงนี้ แต่สุหิณกับคุณหนูสีต่างหากที่เป็นเจ้านายที่แท้จริงของพวกเรา อนาคตของคุณหนูญาติผู้พี่จะเป็นอย่างไร นั่นก็เป็นโชคชะตาของคุณหนูญาติผู้พี่ไม่เกี่ยวอันใดกับพี่สาวทั้งสองเสียหน่อย"

สาวใช้ร่างสูงปากไวเหน็บแนมกลับไปโดยมิได้ยั้งคิด "คุณหนูญาติผู้พี่อาศัยอยู่ที่จวนโหว ถ้ามีอนาคตดีจวนโหวก็มีหน้ามีตาไปด้วย จะไม่ให้ห่วงใยได้อย่างไรไม่แน่วันนี้ผ่านพ้นไป ผู้อื่นอาจจะติดปีกโผทะยานย้ายไปอยู่ที่ถนนชางอวี่ก็เป็นได้"

ทันใดนั้นราวกับมีลมหนาวยะเยือกพัดเข้ามาที่เฉลี่ยงทางเดิน ทางเดินตรงสวนดอกไม้ฝั่งตะวันออกที่เมื่อครูนี่ยังมีเสียงดังเจี๊ยวจ๊าวกลับเงียบสงัดลงในบัดดล...

ในเมืองหลวงไม่มีผู้ใดไม่รู้ว่าบนถนนชาวอวีมีจวนอยู่เพียงหลังเดียว ผู้ที่อาศัยอยู่ในจวนหลังนั้นไม่ใช่ใครในแคว้นต้าเสียนจะพูดถึงก็ได้

แม่นมทั้งสองซึ่งที่แรกทำเป็นไม่ได้ยินการปะทะฝีปากเหล่านี้ต่างก็ชะงักฝีเท้าลงอย่างฉับพลัน จากนั้นหันกลับมากล่าวตำหนิเสียงเจี๊ยบ "พูดจาส่งเดชอันใด! ท่านที่ถนนชาวอวีผู้นั้นพวกเจ้าเอามาพูดเล่นได้หรือกล้าดื้ออย่างไรถึงพูดจาเลื่อนเปื้อน!"

เหล่าสาวใช้ตกใจเสียขวัญ พอรู้ว่าตนเองพูดผิดไป แต่ละคนต่างก็กลั้้นหายใจ ศีรษะก้มต่ำจนแทบจะถึงปลายเท้า สาวใช้ที่เอ่ยถึงถนนชาวอวีเมื่อครูนี่ยิ่งตกใจจนหน้าซีดเผือด ถาดไม้จันทร์ในมือสั่นจนโอนเอน โงนงน

"มีคนพูดถึงถนนชาวอวี แม่นมทั้งสองเลยระเบิดโทสะ พอดตามไปถึงสวนดอกไม้ฝั่งตะวันออก บ่าวกลัวจะถูกจับได้ เลยไม่กล้าตามต่อเจ้าคะ"

ในเรื่องเฟิงเหอ เส้นฮว่ายีนอยู่ริมหน้าต่างของห้องชั้นใน ฟิงบ่าวรับใช้ประจำตัวรายงานสิ่งที่ไล่ตามไปแอบฟังมา ฟิงจวบมุมปากของนางก็ยกขึ้นเล็กน้อย ทอดมองไปยังทิศทางของเรือนจ้าวสุ่ย ในก้นบึ้งดวงตาปรากฏแววดูถูกหยามเหยียดที่ไม่เข้ากับความนุ่มนวลอ่อนโยนในยามปกติเลย แม้แต่นิดเดียว

"หมายความว่าข้าไม่หนุ่มวโลไม่ดงามไม่ฉลาดปราดเปรื่องเท่านาง ตีกับพวกเจ้าไม่มากพอ อ้อ ข้าพี่ชายของข้าก็ไม่ได้กล้าหาญชาญชัยอย่างแม่ทัพน้อยเลย อนาคตข้างหน้าไม่ดีพออย่างนั้นสินะ" ที่เรือนจำวสุยหมิงถานเอามือเท้าแก้มนั่งอยู่ข้างโต๊ะ เอ่ยทวนซ้ำอย่างเนิบช้า

กลิ่นหอมของชาอันแข็ง* อ่อนจางละมุนละไม แฝงอยู่ในกลิ่นหอมกรุ่นของอาหารเช้าที่ตั้งวางอยู่ คล้ายกับมีกลิ่นแต่ก็ไม่มีอยู่ในที่ ดวงหน้าขาวผ่องหมดจดราวกับขี้ผึ้งประทินโฉมชุกซ่อนอยู่หลังไอหมอกสีขาวที่ลอยเป็นเกลียวขึ้นมาจากการต้มน้ำเดือดซงซา ทำให้มองเห็นไม่ค่อยชัดเจนนัก

"คำพูดเลอะเทอะเหลวไหลพวกนั้นคุณหนูอย่าเก็บเอามาใส่ใจเลย เจ้าคะ รูปโฉมและอุปนิสัยของคุณหนูถือว่าโดดเด่นอย่างหาตัวจับได้ยาก ในบรรดาคุณหนูทั้งหลายในเมืองหลวงเสียวนะเจ้าคะ!"

ลวี่เอ๋อปรามไม่ทัน ปล่อยให้สาวใช้ที่กลับมารายงานเล่าทุกอย่างออกมาอย่างละเอียดยิบ ยามนี้จึงจำต้องเบี่ยงเบนประเด็นสนทนาเพื่อกอบกู้สถานการณ์แทน

"จริงสิเจ้าคะคุณหนู ของที่ฮูหยินส่งมาบ่าวเปิดดูหมดแล้ว วันนี้เข้าวังก็สวมชุดตัวนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ"

ลวี่เอ๋อมีหน้าที่ดูแลเรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เรือนจำวสุยโดยเฉพาะ นางพอจะมีความคิดความเห็นเกี่ยวกับการจับคู่เสื้อผ้าเครื่องประดับอยู่มากเพียงชั่วเวลาสั้นๆ นางก็เริ่มพูดพรรณนาจากอักษร 'ถาน' ที่สลักอยู่บนปิ่นหยกอย่างเป็นทางการเป็นพิเศษไปจนถึงชุดคลุมขนจิ้งจอกสีขาวปักลายผ้าแพรเงินเต็มผืนตัวนั้น

* ชาอันแข็ง เป็นชื่อเดิมของ 'ชาผู้เอ๋อ' เป็นชาที่ปลูกทางใต้ของมณฑลยูนนาน (ยูนนาน) มีสรรพคุณเป็นยาใบชาถูกจัดเป็นก๊อกรูปทรงต่างๆ ต่างจากชาชนิดอื่น

ครั้งนี้พูดแต่ละเอียดอย่างจบแล้วพบว่าไม่ได้ยินเสียงตอบกลับ ลวีเอ้อก็แอบซ่อนตามองอย่างอดไม่อยู่ "คุณหนู?" ในเสียงของนางมีความระแวดระวังเพิ่มขึ้นหลายส่วน

ซูชินซึ่งปรนนิบัติด้านอาหารการกินตักใจึกหนึ่งถ้วยวางลงตรงหน้าของหมิงถานและช่วยเอ่ยเตือนด้วยเช่นกัน "คุณหนู ต้องดูชุดสักหน่อยนะเจ้าคะ"

หมิงถานกวาดตามองสภาพในมือของลวีเอ้อแวบหนึ่ง "เอาตัวนี้ก็แล้วกัน ใส่ชุดใดก็เหมือนกันนั่นละ" นางเปลี่ยนมาทำแค้นด้วยมืออีกข้าง ส่วนมือที่ว่างก็จับซ่อนกระเบื้องในถ้วยใจึกเล่นไปมาอย่างไม่ใคร่ใส่ใจนัก

นางเพิ่งจะตื่นขึ้นตอนยามห้า บนร่างนางสวมใส่ชุดนอนนักษัตรกิ่งดอกสาลี คลุมทับด้วยผ้าคลุมขนจิ้งจอกอ่อนนุ่ม เกศาดำขลับแผ่สยายจนถึงเอวราวกับม่านน้ำตก มีเพียงปอยผมปอยหนึ่งที่ตกลงอยู่ข้างแก้ม ชูบผอมอย่างไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

ไม่รู้เช่นกันว่านางกำลังคิดอันใดอยู่ ขนตาที่เป็นแพนหาราวกับขนอิกาขยับไหวเป็นระยะๆ ประหนึ่งกำลังขานรับต่อเปลวเทียนวูปไหวที่สะท้อนอยู่บนผิวถ้วยใจึก เห็นแล้วเกิดความสงสารเวทนาคนงามอยู่เล็กน้อย

แต่น่าเสียดาย ยามนี้คนงามกลับกินอันใดไม่ลง แม้ไธร้อนจากใจึกจางหายไปจนหมดสิ้นแต่อาหารก็ยังไม่พร้อมลงไปสักเท่าไร

เมื่อเห็นนางมีท่าทีเช่นนี้ ซูชินที่พูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไรก็อดเกลี้ยกล่อมมิได้ "ใจึกช่วยบำรุงกระเพาะ คุณหนูกินสักหน่อยเถิด วันนี้น้ำยังต้องเข้าวังอีกนะเจ้าคะ"

งานเลี้ยงในวังมีกฎระเบียบมากมาย ไม่ผ่อนคลายเป็นสบายใจเท่ากับ

กินอาหารอยู่ที่จวน ชูชินเองก็ปรารถนาดี ทว่านางไม่พูดถึงยังจะดีเสียกว่า พอพูดถึงเรื่องเข้าวัง หมิงถานก็ยังรู้สึกอึดอัดคับข้องใจยิ่ง

ที่ผ่านๆ มาช่วงเทศกาลชั่งหยวน* หาได้มีงานเลี้ยงในวังไม่ ครานี้ ตั้งใจจัดงานเลี้ยงในวังเพราะเหตุใด บรรดาตระกูลสูงศักดิ์ต่างก็รู้กันดีแก่ใจ แต่ในวังกลับยังจะปกปิดอำพราง แม้แต่คนที่มีความรู้แล้วอย่างนาง ก็ยังต้องไปร่วมงานเลี้ยงด้วยเช่นกัน

หากเป็นอย่างทุกที่ แค่ไปร่วมวงสนทนากับผู้อื่นก็เชื่อว่าไม่ได้ แต่ตอนนี้ในสมอของนางเต็มไปด้วยเรื่องโสมมที่คู่หมั้นของนางกับญาติผู้น้องของเขา ลักลอบมีสัมพันธ์กัน มีหน้าซำยังแอบมีบุตรนอกสมรสด้วยกัน มาตั้งนานแล้ว!

แม้ว่าเรื่องนี้จะถูกปิดบังเอาไว้อย่างมิดชิด กระทั่งสาวใช้ประจำกายนาง ก็ยังไม่มีใครรู้ ทว่าบุตรนอกสมรสคนนั้นอายุสองขวบเต็มแล้ว กระโดดโลดเต้นร้องเรียกท่านพ่อได้แล้ว ไม่ว่าสุดท้ายเรื่องการแต่งงานจะเป็นเช่นไร เด็กคนนั้นก็จะเป็นหลักฐานประจักษ์ชัดว่าคุณหนูสี่สกุลหมิง อย่างนางถูกคู่หมั้นทรยศหักหลัง

พอคิดว่าการหมั้นหมายที่ในอดีตทุกคนต่างอิจฉาตัวร้อน อีกทั้งตัวนางเองก็ค่อนข้างภูมิอกภูมิใจนี้ไม่แคล้วจะต้องจบลงอย่างเสียเกียรติ หมิงถานประเดี๋ยวก็รู้สึกว่่า่านใหม่เงิน** ที่อยู่ในกระถางถ่านเผาไหม้ อวี้วะะภายในของนางจนมีควันพวยพุ่งขึ้น ประเดี๋ยวก็รู้สึกว่่าใจที่

* เทศกาลชั่งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่ 15 เดือน 1 ตามจันทรคติจีน เป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า กินขนมบัวลอยซึ่งแสดงความกลมเกลียว ภายหลังจึงจัดงานฉลองยิ่งใหญ่เนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลชั่งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

** ถ่านใหม่เงิน เป็นถ่านไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งถ้าเป็นสีขาว ไร้ควัน ติดไฟยาก และมีอดยาก ในสมัยโบราณมักใช้ในวังหลวง

ไร่ไอร้อนนี้เย็นเฉียบจากลำคอกไปจนถึงก้นบึ้งของหัวใจ

"ไม่กินแล้ว" นางว่าวุ่นใจ วางช้อนกระเบื้องลง จากนั้นลุกขึ้นเดินเข้าไปยังห้องชั้นใน

ซูชินจ้องมองแผ่นหลังของหมิงถานแล้วถอนหายใจออกมามิได้เอื่อย โนม่น้ำวุ้นในคออีก นางสั่งให้พวกสาวใช้ยกอาหารเข้าบนโต๊ะที่แทบจะไม่ได้ถูกแตะต้องออกไป

"หลายวันมานี้คุณหนูเป็นอะไรไป ถ้าไม่ชอบใจที่สาวใช้พวกนั้นพูดจาไม่น่าฟังลับหลังก็รายงานสู่หยินให้ขับไล่ออกไปเสียก็สิ้นเรื่องไม่เห็นต้องถึงขนาดแม้แต่เสื้อผ้าอาภรณ์ก็ยังไม่ยอมดูเลยนี่"

คุณหนูของพวกนางให้ความสำคัญกับการแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นที่สุด ทุกครั้งที่ออกไปข้างนอกจะต้องละเอียดประณีตตั้งแต่เส้นผมไปจนถึงลวดลายที่พื้นรองเท้า จึงไม่แปลกที่ลวีเอ้อจะเคลือบแคลงสงสัยจนต้องขยับเข้าไปใกล้ซูชินแล้วกระซิบกระซาบเสียงเบา

ซูชินเองก็ไม่รู้เช่นเดียวกัน "เมื่อคืนนอนซำเผ้ายามก็ลองถามแล้วแต่คุณหนูไม่พูด บางทีอาจจะอยากอยู่เงียบๆ ก็เป็นได้ เอาละ เข้าไปตัมใจไก่ฉีกที่ห้องครัวก่อน อยากรู้ก็ต้องให้คุณหนูกินอาหารรองท้องก่อนเข้าวัง เจ้าเองก็อย่าไปรบกวนคุณหนูเล่า"

ซูชินอายุมากกว่าเล็กน้อย ทั้งยังสุ่มละเอียดอ่อน ได้รับความไว้วางใจจากหมิงถานมากที่สุด ลวีเอ้อแบ่ปากไม่กล้าเอ่ยโต้ตอบทำได้เพียงบิตพู่ผ้าไหมที่ข้างเอดกลางมองส่งซูชินเดินออกจากประตูไป

ทว่าพอเงาร่างของซูชินหายลับไปนอกประตูบุปผาคล้อยแล้ว นางก็หันกายกลับทันที เดินเข้าไปในห้องชั้นในด้วยฝีเท้าแผ่วเบา

ห้องชั้นในของเรือนจ้าวสุ่ยประดับตกแต่งอย่างหรูหราบรรจง ตั้งแต่

ตั้งกับเตียงฉลุหายไปจนถึงตะขอกีฬาว้ามานสีขาเงิน แต่ละอย่างล้วนมีที่ไปที่ไปสลับซับซ้อน กายานหอมในแต่ละฤดูแต่ละสภาพอากาศก็ล้วนพิถีพิถันเช่นเดียวกัน

วันนี้ภายในห้องจุดกายานกลิ่นดอกสาลีหอมอ่อนๆ บางเบาคล้ายมีคล้ายไม่มี กลิ่นหอมหวานสดชื่นและเย็นนิคๆ หมิงถานนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องประทีนโคม ยังคงเอามือเท้าศีรษะ ท่าทางเกียจคร้าน ไม่มีแกใจทำอะไรได้

"คุณหนู บ่าวหวิผมให้ท่านต่อนะเจ้าคะ" ลีเอ้อขยับเข้าไปใกล้ๆ เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

หมิงถานมิได้ส่งเสียงตอบ ลีเอ้อจึงถือว่ามันเป็นการตอบรับกลายๆ นางหยิบหวีขึ้นมาพาลางสาวผมให้หมิงถาน แล้วเอ่ยขึ้นโดยคิดไปเองว่าจะช่วยให้หมิงถานสบายใจขึ้น "คุณหนูกำลังกลัวใจว่าวันนี้คุณหนูญาติผู้พี่ที่จะเข้าวังเหมือนกันหรือเจ้าคะ วางใจเกิดเจ้าคะคุณหนู ท่านผู้นั้นมีฐานะอันใดกัน จะมาต้องตาต้องใจคุณหนูญาติผู้พี่ได้อย่างไร ต่อให้ถูกใจจริงๆ แต่ด้วยฐานะของคุณหนูญาติผู้พี่แล้วก็พอจะเป็นได้แค่ชายารองเท่านั้น จะมาเทียบกับท่านได้อย่างไร ต่อไปคุณหนูจะได้เป็นฮูหยินชื่อจื่อ* แห่งจวนลิ่งกั้วกงตัวจริงเสียงจริงเชียวนะเจ้าคะ"

"..." หมิงถานไร้คำพูด

"อีกอย่าง ชื่อจื่อของพวกเราบุ๋มงามสง่า ความสามารถโดดเด่นทั่วทั้งเมืองหลวงมีใครบ้างไม่อิจฉาคู่กิ่งทองใบหยกอย่างท่านกับชื่อจื่อเล่าเจ้าคะ!"

ประโยคนี้ออกเสียงต่ำเบาอย่างที่สุด ทว่าน้ำเสียงปลาบปล้ม

* ชื่อจื่อ คือตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ต้อง ทายาทผู้ครองแคว้น หรือทายาทของเจ้าเมือง มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ปีตินั้นหมิงถานฟังแล้วเสียดแทงแก้วหูยิ่ง

ใครเป็นคู่กึ่งทองใบหยกกับคนไร้ยางอายุผู้นั้นกัน เขาคู่ควรเสียที่ไหน!

นางกลัวว่าหากเด็กสาวผู้นี้ยังพูดต่อไปอีกสักสองประโยคตนเองคงจะไม่โหวนกระอักเลือดออกมา นางจึงหลับตาลง ยกมือบอกลให้หยุด "เอาคันท้องมาให้ข้า"

ลวีเอ้อไม่รู้ว่าตนเองพูดอันใดผิดไป แต่โชคดีที่สมองทำงานไว นางรีบไปหยิบคันท้องเล็กมา ซ้ำยังเปลี่ยนเรื่องพูดอย่างรู้ประสา ยืนเอ่ยขึ้นชมรูปโฉมอันงดงามสะคราญตาจนทำให้ปักชืตกนภา มัจฉาจมารี* ของหมิงถานอยู่อีกด้านหนึ่ง

หมิงถานพิศมองคนในคันท้องอย่างละเอียดลออ ไม่ได้เอ่ยตอบ ทว่าจากมุมปากที่ค่อยๆ ยกยิ้มขึ้นนั้น สามารถมองออกได้ไม่ยากว่านางปักใจเชื่อตามคำชมเชยของลวีเอ้อจริงๆ

เด็กสาวอย่างลวีเอ้อพฤติกรรมคำพูดคำจาไม่อยู่ในกรอบ ซ้ำยังมักจะพูดแทงใจดำนางอยู่บ่อยครั้ง แต่มีคำพูดหนึ่งที่ลวีเอ้อกล่าวได้ถูกต้อง... 'เมื่อเห็นดวงหน้านั้น ต่อให้มีแต่ข้าวเปล่าก็ยังกินข้าวได้หลายถ้วย'

หมิงถานถือคันท้องสองตนเองอยู่ครั้งเค่อ** เพลงโทสะที่สูงเทียมฟ้าของนางก็ค่อยๆ สงบลงอย่างไม่มีสาเหตุ ในสมองเหลือแค่ความคิดเดียวเท่านั้น... 'โดนข้าถึงได้ดังงามเพียงนี้หนอ!'

อารมณ์ดี! จากการถูกชื่นชมรูปโฉมอันงามงดเฉิดฉันของหมิงถาน

* มาจาก 'มัจฉาจมารี ปักชืตกนภา จันทรโหลมโสมสุดา มวลผลกาละอายนาง' คำกล่าวที่ใช้ชื่นชมความงามของสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้แก่ ซีซือ หวังเจาจวิน เตียวฉวน และหยางกู่เหยี หมายถึงงามชวนตะลึงจนเหล้าปลาลงไปในลำธาร เหล้าล้นกรวดหล่นจากท้องฟ้า ดวงจันทร์ขึ้นอายจนต้องหลบเร้น หมูมวลคอกไม้หุบกลีบลง

** เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 15 นาที

ยังคงอยู่ต่อไปจนกระทั่งออกจากจวนเดินทางเข้าวังหลวง

นอกประตูชั้นสอง รถม้าถูกเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว ยามหมิงถาน ประคองเตาอุ่นมือปรากฏตัวขึ้นอย่างนวยนาด เผยชื่อ* สุธยินท่านโหวกับ เส้นหวว่าคุณหนูญาติผู้พี่ก็ได้นั่งตัวตรงรออยู่ในรถม้าก่อนแล้ว

ครั้นเห็นหมิงถานปลดชุดคลุมออก ก็มีศีรษะมุดตัวเข้าไปในรถม้า ในดวงตาของเผยชื่อปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ "อาถาน รีบขึ้นมาสิ"

เมื่อหมิงถานนั่งมั่นคงดีแล้ว เผยชื่อก็เอ่ยเป็นห่วงเป็นใยขึ้นอีกครา ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ไหนถึงถอดชุดคลุมออกแล้ว วันนี้อากาศหนาวเย็น ระวังจะจับไข้เอา"

"ในรถม้าอบอุ่น หากไม่ถอดตอนนี้ ประเดี๋ยวตัวเปียกเหงื่อลงจากรถม้าคงจะหนาวแย่" หมิงถานยิ้มตาหยี กุมมือของเผยชื่อกลับบออย่างเฉลียวฉลาด "ปล่อยให้ท่านแม่ต้องรอนาน เป็นความผิดของข้าเองเจ้าคะ"

เผยชื่อถลึงตาใส่นางเบาๆ แวบหนึ่ง "ผิดไม่ผิดอันใดกัน วันนี้เป็นวันเทศกาลซั้งหยวน อย่าเอ่ยคำพูดเช่นนั้นสิ!"

"เจ้าคะ ลูกรู้ตัวแล้วว่าผิด..." หมิงถานอิงแอบในอ้อมอกของเผยชื่อ ซ้ำยังลากเสียงยาวเป็นการรอดอัน

เผยชื่อจิ้มหน้าผากบุตรสาวด้วยความระอาใจ "เจ้านี่นะ ทะเล้นจนเคยตัว!"

เส้นหวว่าซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเห็นภาพเหตุการณ์ฉากนี้เข้า จึงปิดปากพร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้มบางๆ "ท่านป้าสะใ้กับญาติผู้น้องสองแม่ลูกรักใคร่ลึกซึ้ง ทำให้อาสาว่าอิจฉาดารือนจริงๆ"

เผยชื่อมองเส้นหวว่ายิ้มๆ แวบหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

นับแต่โบราณกาลมา การแต่งเข้ามาเป็นภรรยาใหม่นั้นยากลำบาก หมิงถานเป็นบุตรสาวในภรรยาเอกจากสุหยินคนก่อน เบื้องหลังยังมี บ้านมารดาที่ทรงอำนาจคอยหนุน สองสามปีแรกที่เผยแพร่จึงจะแต่ง เข้าจวนโหวนั้น ด้วยเกรงว่าผู้อื่นจะกล่าวหาว่านาง 'ใจร้ายใจดำต่อ เด็กสาวกำพร้า' นางจึงดูแลเอาใจใส่หมิงถานอย่างพิถีพิถันยิ่งกว่า ท่านโหวสามีของตนเองเสียอีก

หลายปีที่ผ่านมานางมิได้ให้กำเนิดบุตรธิดา เดิมที่ยังกังวลว่า ตำแหน่งนายหญิงแห่งจวนโหวจะไม่มั่นคง แต่เพราะนางกับหมิงถาน มีความสัมพันธ์สนิทสนมแน่นแฟ้น ได้รับคำชมว่า 'จิตใจดีงามเปี่ยมเมตตา' จากบรรดาสุหยินสูงศักดิ์ในเมืองหลวง นางจึงอยู่ในตำแหน่งนายหญิง แห่งจวนโหวนี้ได้อย่างมั่นคงไม่สั่นคลอน

ด้วยเหตุผลนี้ก็อุปกับตัวเผยแพร่เองก็มีชื่อเสียงค่อนข้างดีงามอยู่ เป็นทุนเดิม คนที่ตั้งใจสังเกตดูเสียหน่อยก็จะรู้ว่าไม่ว่าจะชื่นชมนาง อย่างไม่ไรก็ไม่ทำให้นางชอบใจเท่าชมว่านางกับหมิงถานรักใคร่สนิทสนม ลึกซึ้ง

ยามนี้ในใจเผยแพร่ถูกชื่นชมเย็นยอนรู้สึกสุขุรายิ่งนัก เพียงแต่ หมิงถานกลับอารมณ์ดิ่งลงจับปล้นเพราะเส้นฮว่าเอ่ยปากขึ้น...

ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด ตลอดครึ่งปีที่เส้นฮว่ามาอาศัยอยู่ที่ จวนโหว แม้ฉกหน้านางกับเส้นฮว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างสุขสงบ ทว่า เบื้องหลังกลับคอยปะทะกันอยู่เนืองๆ

คราวนี้พอได้ยินเสียงนุ่มละมุนของเส้นฮว่า หมิงถานก็นึกถึงการหมั้นหมายที่เลวร้ายของตน รวมถึงคำพูดที่พวกสาวใช้ซุบซิบนินทา กัน ภายในจวนขึ้นมาไม่หยุด

คำนิทานเหล่านั้นเล่าสื่อกันไปอย่างเกินจริง แต่นางก็ไม่กล้ามั่นใจว่าจะไม่มีความเป็นไปได้เลยแม้เพียงเศษเสี้ยว

เพราะอย่างไรท่านที่อยู่ตรงถนนชาวอวีผู้นั้นก็รับทัพจับศึกอยู่ข้างนอกมานานปี คงจะไม่ได้เห็นหญิงงามมากมายนัก มีหน้าซ้ำพวกนักรบที่ไม่รู้หนังสือหนังสือหาเช่นนี้มักจะชอบเอาตัวเข้าไปอยู่ในกลุ่มคนมีวิชาความรู้ อยากจะรับสตรีมากความสามารถเป็นภรรยาให้เต็มจวนเพื่อพิสูจน์ให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองมิใช่คนกักขฬะ... บิดาของนางก็คือตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุด เขาไปปฏิบัติหน้าที่ต่างเมืองก็ยังไม่ลืมพาหิ้วอี่เหนียง* ไปขับขานโคลงกลอนเคียงคู่ด้วย

ถ้าหากเส้นส่วว่าได้ไปอยู่ที่ถนนชาวอวี ยกระดับฐานะจนสูงส่ง ส่วนงานแต่งงานของนางกลับต้องพังทลายไม่เป็นท่าเพราะถูกคู่หมั้นหักหลัง เช่นนั้นคุณหนูสี่สกุลหมิงอย่างนางจะไม่กลายเป็นเรื่องน่าตลกขบขันที่สุดของเมืองหลวงอย่างนั้นหรือ

ตอนนี้ยังไม่ทันไรสาวใช้ชั้นล่างพวกนั้นก็ปั้นเสริมเติมแต่งเรื่องกันเอง เช่นนี้แล้ว ถ้าเรื่องนั้นก็กลายเป็นจริงขึ้นมา หากนางไม่โกนผมออกบวชเป็นชี น่ากลัวว่าในเมืองหลวงแห่งนี้คงจะไม่มีที่ยืนให้อาถานแห่งสกุลหมิงอย่างนางแล้ว!

เสียงรถม้าเคลื่อนดังอื้ออึงอยู่ข้างหู หมิงถานยังคงคิดก็ยั้งฉุนเฉียวในอกยังถึงกับอึดอัดกลัดกลุ้ม ยามรถม้าหยุด 'กีก' ลงตรงนอกประตูฉี่เซวียน นางก็ยังคงจมดิ่งอยู่กับอารมณ์หงุดหงิดใจอย่างยากจะถอนตัวออกมาได้

ยามสตรีในครอบครัวของเหล่าขุนนางเดินทางเข้าวัง รถม้าและบ่าวรับใช้ล้วนไม่สามารถเข้าออกได้ตามใจชอบ เผยชื่อยื่นแสดงป้าย

* อี่เหนียง เป็นคำเรียกอนุภรรยา

นายหญิงตราตั้ง* ต่อมาหม่อมหม่อม** ในวังก็จะตรวจสอบว่ามีภรรยาหรือไม่มี ถึงค่อยให้ขันทีนำทางพวกนางเดินไปยังอุทยานยงหยวนซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงในวันนี้

นับตั้งแต่ก่อตั้งแคว้นต้าเสียนเป็นต้นมา นอกจากการคัดเลือกสนมชายาแล้ว น้อยครั้งยิ่งที่สตรีซึ่งไม่มีบรรดาศักดิ์นายหญิงตราตั้งจะเข้าวัง ยิ่งถือว่าเป็นครั้งแรกด้วยที่มีการจัดงานเลี้ยงเชิญคนมาร่วมอย่างกว้างขวางมากมายเช่นนี้

วังหลวงซึ่งมีกำแพงสีแดงปกคลุมด้วยหิมะดูโอ้อ่าน่าเกรงขามทุกก้าวที่ย่างออกไป ความน่ายำเกรงก็ยิ่งดูเหมือนจะหนักอึ้งขึ้นหนึ่งส่วนชวณให้คนแทบจะหายใจลำบาก ทำให้เส้นทางมุ่งหน้าไปยังอุทยานยงหยวนเงียบสงัดยิ่ง ไม่ได้ยินเสียงอื่นใดทั้งสิ้น มีเพียงเสียงดังสวบสาบเบาๆ ยามรองเท้าย่างบนหิมะบางๆ เท่านั้น

ทุกคนตั้งอกตั้งใจเดินตรงไปข้างหน้า จึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าในห้องอุ่น*** ซึ่งอยู่บนที่สูงใกล้ๆ กันมีหน้าต่างเปิดไว้บานหนึ่ง...

"ทางตรงใจไว้ให้เขตสุยเปียบรับช่วงดูแลต่อก็คือเป็นเรื่องดี เจ้านางจะได้พักผ่อนอยู่ที่เมืองหลวงสักระยะ จริงลืออาชวี ปีนีเจ้าก็... ยี่สิบเอ็ดแล้วกระมัง มีผู้ถือโอกาสช่วงนี้ตัดสินใจเรื่องการแต่งงานเสีย การสร้างครอบครัวมีทายาทสืบทอดสกุลนั้นเป็นเรื่องใหญ่ วันนี้ที่อุทยานยงหยวน สองเฮาตั้งใจเชิญสตรีในครอบครัวขุนนางที่ถึงวัยเหมาะจะแต่งงานเข้าวังมาเป็นพิเศษ

* นายหญิงตราตั้ง (มิ่งฟู) เป็นบรรดาศักดิ์ที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่ภรรยาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง โดยในแต่ละชั้นจะมีคำเรียกที่แตกต่างกัน ได้แก่ ชั้นหนึ่งและชั้นสองเรียกว่าฟูเหริน ชั้นสามเรียกว่าชู่เหริน ชั้นสี่เรียกว่ากวงเหริน ชั้นห้าเรียกว่าอี่เหริน ชั้นหกเรียกว่าอันเหริน และชั้นเจ็ดลงไปเรียกว่าหู่เหริน

** หม่อมหม่อม เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังหลวงด้วย

*** ห้องอุ่น หมายถึงห้องเล็กๆ ที่เชื่อมต่อกับเรือนใหญ่ ซึ่งมีการติดตั้งเตาสำหรับจุดไฟไว้ที่ชั้นใต้ดินของห้อง

หากถูกใจคุณหนูสกุลใดก็บอกกับเรา ขอแค่ชาติตระกูลผุดผ่อง ประพุดติดน ตีงาม เราจะมอบสมรสพระราชทานให้เจ้าแน่นอน"

ตั้งแต่เข้ามาในห้องอุ่น ฮ่องเต้เจ็งคังก็เอาแต่พูดจาเรื่อยเปื่อย พูด ตั้งแต่การศึกที่ดินแดนทางเหนือไปจนถึงชัยชนะที่ตึงใจว สูดทำยก็ เบนหัวข้อสนทนามาอยู่ที่เรื่องการ 'แต่งงาน' อย่างคิดเอาเองว่าคู่สินไหล เป็นธรรมชาติแล้ว

ขณะที่ฮ่องเต้เจ็งคังกำลังคิดว่าจะเพิ่มเสริมอันใดเข้าไปอีกสักหน่อย จางฮองเฮาซึ่งยืนอยู่อีกด้านก็ปิดปากกระแอมกระไอเบาๆ ทอดมอง ออกไปนอกหน้าต่างพลางเดินเข้าไปใกล้ๆ แล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "สตรีกลุ่มนี้ แม่นางน้อยที่สวมชุดคลุมสีขาเงินทางด้านซ้าย หม่อมฉัน คิดว่ารู้กฎระเบียบไม่เลวเลยเพคะ"

ฮ่องเต้เจ็งคังถูกขัดจังหวะ จึงหรีตาลงอย่างไม่รู้ตัว จากนั้นก็มอง ออกไปยังนอกหน้าต่าง ครู่หนึ่งผ่านไปก็พยักหน้าเล็กน้อย "ฮองเฮา สายตามองคนไม่เลว" พระองค์กำชับสั่งขันทีว่า "ไปสืบมาชีว่าเป็นคุณหนู สกุลใด"

"พะยะค่ะ" ขันทีขานรับบัญชา ก่อนจะโค้งกายแล้วเดินถอยออกไป ฮ่องเต้เจ็งคังหันหน้ากลับมาอีกครา มองไปยังบุรุษชุดดำที่อยู่ ข้างกาย "อาชวี เจ้าเองก็มาดูสักแวบหนึ่งสิ ในเมื่อจะเลือกชายาให้เจ้า ก็ต้องเลือกที่เจ้าพึงใจถึงจะถูก"

ลมเย็นยะเยือกเจือด้วยกลิ่นหิมะพัดโฉบผ่านหน้าต่างเข้ามาขานรับ กับเสียงที่ยังไม่ทันจะสิ้นคำนี้ ชุดผ้าดั้นสีดำซึ่งปกคลุมลายงูใหญ่ถูกลมพัด จนชายชุดด้านหนึ่งปลิวขึ้นมา คนผู้นั้นยื่นเอามือไพล่หลังอยู่ตรงริมหน้าต่าง หลบตากวาดมองแวบหนึ่ง แล้วก็เบนสายตาออกอย่างไร้อารมณ์

บอกว่าแวนหนึ่งก็แวนหนึ่งจริงๆ!

ฮ่องเต้เจ็งคังหมดถ้อยคำจะเอื้อนเอ่ยไปพักใหญ่

โชคดีที่พระองค์เคยชินกับท่าทางไม่สนใจไยดีของคนข้างๆ มานานแล้ว จึงไม่ได้รู้สึกว่าเป็นการเสียมารยาทแต่อย่างใด เพียงแต่พระองค์ก็ได้เอ่ยปากพูดคุยกับคนผู้นี้ก็เป็นการชั่วคราว ขณะรอคอยให้ขันที่นำความมารายงานอยู่นั้น ก็หันไปพูดคุยเสียงเบากับจางฮองเฮาด้วย

ในช่วงเวลาระหว่างนี้จางฮองเฮามองสำรวจแผ่นหลังของหมิงถานในใจยิ่งพึงพอใจมากขึ้นเรื่อยๆ

แม้นางน้อยเหล่านี้ส่วนมากล้วนเพิ่งจะเคยเข้าวังหลวงเป็นครั้งแรกถึงแม้ยามอยู่ในบ้านจะได้รับการสั่งสอนกฎระเบียบมาเป็นอย่างดี แต่น้อยคนนักที่จะไม่หวาดหวั่นต่อความน่ายำเกรงของวังหลวง เมื่อในใจมีความหวาดกลัว มือเท้าก็จะหวาดกลัวไปด้วย ลมหายใจติดขัดถี่กระชั้น

เท่าที่สังเกตเห็นหญิงสาวมากมายจนถึงตอนนี้ มีเพียงแม่นางตรงหน้าผู้นี้ที่อากัปกริยามิฐานที่สุด ทุกการกระทำทุกการเคลื่อนไหวล้วนเยือกเย็นสง่างาม ช่างดงามเปลิดเปลิบสายตายิ่ง

ไม่นานนักขันที่ก็กลับมาที่ห้องอุ่น โค้งกายค้ำบัลลังก์เอ่ยตอบว่า "กราบทูลฝ่าบาท กราบทูลฮองเฮา คนกลุ่มนี้คือฮูหยินจิ้งอันโหว คุณหนูสี่จวนจิ้งอันโหว ยังมีน้องสาวของแม่ทัพน้อยเส้นที่มาขออาศัยอยู่กับจวนจิ้งอันโหวพะยะคะ"

"น้องสาวของเส้นอวี่?" ฮ่องเต้เจ็งคังเลิกคิ้ว

ขันที่รีบเอ่ยตอบ "น้องสาวของแม่ทัพน้อยเส้นอวี่คือคนที่สวมชุดคลุมที่ถักจากผ้าแพรสีทอง ส่วนคนที่ฮองเฮาตรัสถามคือคุณหนูสี่แห่งจวนจิ้งอันโหวพะยะคะ"

จวนจิ้งอันโหว ฐานะวงศ์ตระกูลถือว่าเหมาะสมคู่ควร จางของเฮา กำลังคิดถึงตรงนี้ ชั้นที่ก็เอ่ยเสริมขึ้นมาว่า "คุณหนูสี่จวนจิ้งอันโหวได้ หมั้นหมายกับชื่อจื่อของลิ่งกั๋วกงแล้วพะยะคะ"

"หมั้นหมายแล้ว?" จางของเฮาชะงักไปชั่วครู่ "นี่ช่าง..."

จวนลิ่งกั๋วกงเป็นผู้สูงศักดิ์ตระกูลเก่าแก่ นางเองก็ไม่กล้าเปล่ง คำว่า 'เสียตาย' สองพยางค์นี้ออกมา ทว่าบนใบหน้ากลับเต็มไปด้วยความ เสียอกเสียตาย

ฮองเต้เจิงคังกล่าววว่า "ในเมื่อมีคู่หมั้นแล้ว ก็ไม่ควรจะไปทำลาย วิชาสนของผู้อื่น"

ถ้อยคำของพระองค์แม่แฝงด้วยความเสียตาย ทว่าในใจหาได้คิด เช่นนั้น พอได้ยินคำว่า 'จวนจิ้งอันโหว' ก็คิดชื่อคุณหนูสี่แห่งจวนโหวผู้นี้ออก ทันที

พระองค์ชะงักนิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยั้งขึ้นไปแผ่นหลังเลื่อนราง ซึ่งเดินห่างไกลลิบออกไปแล้ว "เราว่าน้องสาวของเสิ่นอวี้ก็ไม่วุ่นเหมือนกัน ถึงแม้สกุลเสิ่นจะมีฐานะต่ำต้อยไปเสียหน่อย แต่ก็ยังพอจะให้ป็นชายารอง ได้"

จางของเฮาไม่มีความสนใจต่อการเลือกอนุภรรยา จึงหลุบตาพลาง จัดแขนเสื้อให้เรียบร้อย มิได้ส่งเสียงขานรับ

ฮองเต้เจิงคังหันกลับมาเอ่ยถามอีกครั้ง "อาซวี เจ้าคิดว่าอย่างไรบ้าง เจ้าเองก็ให้ความสำคัญกับเสิ่นอวี้อยู่พอสมควรเลยมิใช่หรือ"

"ไม่คิดอย่างไร ถ้าฝ่าบาททรงดำริว่าไม่วุ่น ก็ทรงรับเข้าตำหนักในสิ พะยะคะ"

ลุ่มเสียงนี้ไม่ดังไม่เบา แต่ฟังออกได้ว่าข่มกลั่นความรำคาญใจจางฯ

เอาไว้หลายส่วน

ไม่รู้เพราะเหตุใดพอชั้นที่ที่อยู่โดยรอบได้ยินแล้วต่างก็ตกใจจน
 แข็งขาอ่อนทั้งๆที่อยู่ในห้องอุ่นจุดเตาอุ่นใต้ดินเอาไว้ แต่ทุกคนกลับตัวสั่นงัน
 อย่างควบคุมไม่อยู่ ได้แต่ก้มหน้างุด

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในห้องอุ่น เหล่าหญิงสาวครอบครัวขุนนางไม่มี
 ผู้ใดล่วงรู้เลยแม้แต่หยก เมื่อเดินเข้ามาในอุทยานยงหยวน ทุกคนก็ถูก
 นำทางไปยังตำหนักฉางหมิง เข้านั่งประจำที่ตามลำดับ

ที่นั่งของจวนจิ้งอันโหวอยู่ติดกับประตูของตำหนักฉางหมิงพอดี
 หากขยับออกไปข้างหลังอีกนิดก็จะต้องตากลมหนาวนอกตำหนักแล้ว

เดินฮว่าเข้านั่งที่ตามเคยชื่อ ในใจจวนจิ้งอันโหวเล็กน้อย

นางมาอยู่เมืองหลวงได้ครั้งปีรู้ว่าจวนจิ้งอันโหวยิ่งใหญ่เกรียงไกร
 มีฐานะไม่ธรรมดา แต่เหตุใดวันนี้ในวังจัดงานเลี้ยงกลับได้อยู่ห่างไกล
 เช่นนี้เล่า

เดินฮว่าไม่เข้าใจ แต่หมิงถานกลับเข้าใจกระจ่างยิ่ง

สถานที่ซึ่งมีแต่ชนชั้นสูงรวมตัวกันอย่างเมืองหลวง จริงๆ แล้ว
 ทานโหวผู้หนึ่งก็ไม่ได้ถือว่ามีตำแหน่งสูงส่งอันใด บัดนี้ที่จวนจิ้งอันโหว
 มีหน้ามีตาเช่นนี้หลักๆ แล้วเป็นเพราะจิ้งอันโหวบิดาของนางเป็นข้าหลวงใหญ่
 รักษาชายแดน กุมอำนาจที่แท้จริงเอาไว้ในมือ

ลำดับที่นั่งงานเลี้ยงในวังยึดตามลำดับบรรดาศักดิ์เป็นหลัก จวนกั๋ว
 ที่อยู่เหนือจวนโหวของพวกเขาก็มีตั้งหลายสิบตระกูลแล้ว ไหนยังต้อง
 นับเหล่าพระญาติเชื้อพระวงศ์อีก ได้นั่งอยู่ในเขตตำหนักเช่นนี้ก็ถือว่า
 มีอภิสิทธิ์มากแล้ว

ยามนี้ภายในตำหนักฉางหมิงมีคนมากมายแต่กลับเงียบสงบยิ่งหลังจากหมิงถานนั่งประจำที่ นางก็กวาดตามองไปยังตำแหน่งจวนลิ่งที่ว่างที่อยู่ด้านหน้าคล้ายมิได้ตั้งใจมอง

ไม่มองก็แล้วไป แต่พอมองเสร็จ ในใจนางก็บังเกิดโทสะอย่างไม่มีสาเหตุขึ้นมาอีกครั้ง

นี่จวนลิ่งที่ว่างคิดว่าไม่มีผู้ใดรู้เรื่องฉาวโฉ่ของพวกเขา หรือว่าพวกเขาไม่เห็นอาถรรพ์แห่งสกุลหมิงอย่างนางอยู่ในสายตากันแน่ ถึงได้พาดูชาติผู้หนึ่งที่แอบมีสัมพันธ์ลับๆ กับคู่นั้นนางร่วมวงงานด้วยอย่างเปิดเผยเช่นนี้! พวกนางคิดว่าเป็นงานเช่นใดกัน หรือคิดอยากจะทำคนมาปรากฏตัวต่อหน้านางให้คืบหน้าคืบตาเอาไว้ต่อไปจะได้ร่วมปรนนิบัติสามีคนเดียวกันอย่างสามัคคีกลมเกลียวอย่างนั้นหรือ!

เผยข้อสังเกตเห็นว่าสายตาศางหมิงถานมีบางอย่างแปลกๆ จึงเอ่ยเรียกเบาๆ "อาถรรพ์ เป็นอะไรไปหรือ"

เผยข้อยังไม่รู้เรื่องที่จวนลิ่งที่ว่างปิดบังอยู่ หมิงถานจึงเก็บสายตากลับมา ฟันส่งเสียงตอบไปว่า "ไม่มีอะไรเจ้าคะ" แล้วก็พยายามสะกดกลิ่นเพลิงโทสะในหัวใจของตนเองเอาไว้ นั่งอย่างสุภาพตัวตรงตามระเบียบไม่หันไปมองอีกแม้แต่แวบเดียว

เมื่อแรกจวนลิ่งที่ว่างไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นถึงสายตาศางหมิงถานแต่ยามนี้พอเห็นว่าสตรีจวนลิ่งอันโหดมาถึงกันแล้ว จึงอดมองสังเกตดูจากไกลๆ มิได้

สูหยินลิ่งที่ว่างเองก็ลอบมองด้วยเช่นกัน มองไปพลางภาคภูมิใจไปพลาง

อาถรรพ์แห่งสกุลหมิงมีชื่อเสียงดังเป็นเลิศในหมู่คุณหนูในเมืองหลวง

รูปโฉม ซาดิตระกูล กิริยามารยาท ฝีมือการบรรเลงฉิน* แต่ละอย่างล้วน ยอดเยี่ยมโดดเด่น นิสัยใจคอก็สงบเสงี่ยมเรียบร้อย ทั้งชวนให้สามีรักใคร่ ทั้งพาออกหน้าออกตาได้ ช่างหาได้ยากยิ่ง เคราะห์หัดที่หมั้นหมายไว้ ตั้งแต่เนิ่นๆ หาไม่แล้วจะต้องมีหลายตระกูลพากันแย่งสู้ขอเป็นแน่

แต่บุตรชายตัวปัญหาของนางนั้น...

พอคิดถึงตรงนี้นางก็เหลือบมองไปด้านหลังปราดหนึ่ง บังเอิญเห็นหญิงสาวนางหนึ่งกำลังประคองถ้วยชาอย่างชดช้อยบอบบาง จึงอดทอดถอนใจในใจไม่ได้ว่าแม้จะเป็นหลานสาวของตน แต่เธอออกหน้าไม่ได้ก็คือไม่ได้

ไม่รู้เช่นกันว่าจะปิดบังเรื่องนี้ไปได้อีกนานเพียงใด ยามจิ้งอันโหว ปฏิบัติหน้าที่ครบตามกำหนดเวลา เดินทางกลับมารายงานสถานการณ์ที่เมืองหลวง การแต่งงานของทั้งสองตระกูลก็ต้องเริ่มกำหนดฤกษ์ยาม ถ้าหากอยากจะทำแต่งงานแห่งสกุลหมิงเข้าจวนอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค เรื่องนี้นางคงต้องรีบวางแผนเสียแต่เนิ่นๆ

ทุกคนที่อยู่ในตำหนักต่างคนต่างคิดเรื่องของตนเอง ทว่าฉากหน้ากลับแสดงท่าทีนิ่งเสียบพันอบพิเทาออกมาเหมือนกันทั้งหมด

ความเงียบงันนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งชั้นที่ตะโกนก้องด้วยเสียงเล็กแหลมว่า "ฮองเฮาเสด็จ!"

ทุกคนถึงเก็บงำความคิดเอาไว้แล้วลุกขึ้นยืน แล้วถวายบังคมไปทางจางฮองเฮาอย่างพร้อมเพรียงกัน "ถวายบังคมฮองเฮา ขอฮองเฮาทรงพระเกษมสำราญ!"

"ลุกขึ้น" น้ำเสียงของจางฮองเฮาค่อนข้างอ่อนโยนนุ่มนวล ทั้งยัง

* ฉินหรือพิณเป็นเครื่องสายจีน เดิมมีห้าสาย ต่อมาพัฒนาเป็นเจ็ดสาย ช่วงเสียงกว้าง เนื้อเสียงออกทุ้มเสียงกังวานไกล เป็นเครื่องดนตรีอันแสดงถึงความสูงส่ง

ดูเหมือนแฝงแวบขบขันอยู่สามส่วน "เชิญทุกคนเข้าวังมาร่วมเทศกาล ชุ่ยหยวนวันนี้ ก็แค่อยากจะทำให้มาสนุกสนานกัน ทุกคนนั่งลงเถิด ไม่ต้องเคร่งพิธีการ"

ถึงแม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่คนที่กล้านั่งลงไปเต็มกันโดยไม่เคร่งพิธีการจริงๆ กลับไม่มีใครสามารถมีชีวิตออกไปจากตำแหน่งขงหมิงแห่งนี้ได้ ทุกคนยอบกายคารวะอย่างพร้อมเพรียงพร้อมขานตอบว่า "เพคะ" แล้วถึงค่อยนั่งลงอย่างสุภาพเรียบร้อย

แต่ใรรำลึกลับขั้นตอนของงานเลี้ยงในวังนั้นซับซ้อนยับยั้งย้อย แม้ว่าจางฮองเฮาจะลดพิธีการที่ไม่จำเป็นไปบ้างแล้วบางส่วน แต่กว่าจะดำเนินแต่ละขั้นตอนเสร็จสิ้น อาหารรสเลิศที่เตรียมไว้แบ่งให้ทุกคนกินก็เย็นชืดสนิทหมดแล้ว

สตรีสูงศักดิ์ทั้งหลายต่างก็กินคนละคำสองคำพอเป็นพิธี คอยรักษาท่วงท่าภูมิฐานสง่างามเอาไว้อยู่ตลอดเวลา

ภายในตำหนักก็มีเสียงเครื่องดนตรีขับขานบรรเลง นางรำเรียงระบำอ่อนช้อยงามงด ราชนิกุลหญิงที่อยู่ด้านหน้าพูดคุยกบเกล้าเรื่องสนุกๆ ในเมืองหลวงให้จางฮองเฮาฟังเป็นระยะๆ บางครั้งก็มีเสียงหัวเราะเบาๆ ดังแว่วมาจากด้านหลัง บรรยายกาศดีถือว่าผ่อนคลายสำราญใจยิ่ง

พองานเลี้ยงดำเนินมาถึงครึ่งทาง ชั้นที่ก็เดินมาถ่ายทอดคำพูดที่ข้างกายจางฮองเฮาอย่างรีบร้อนไม่รู้เช่นกันว่านำความเรื่องใดมากราบทูล หลังจากจางฮองเฮากำชับสั่งสองสามประโยค ก็มีคนจัดที่นั่งตรงตำแหน่งประธานเพิ่มอีกสองที่อย่างคล่องแคล่วว่องไว

แม้ทุกคนจะไม่ได้หันไปมองตรงๆ แต่ทุกคนต่างก็รู้ดีแน่ใจว่าในที่สุดงานเลี้ยงที่กินอาหารไม่รู้รสนี้ก็กำลังจะเข้าสู่ช่วงสำคัญเสียที

เป็นอย่างไรที่คาดการณ์ไว้ไม่มีผิด ความคิดนี้ของแต่ละคนเพิ่งจะ ผุดขึ้นมา ก็มีชั้นที่ถ่ายทอดคำพูดออกไปด้านหลังอย่างต่อเนื่องว่า "ฮองเต้ เสตีจ..."

หมิงถานกำลังคิดเรื่องงานแต่งงานกับจวนลิ่งกั๋ววงอยู่คนเดียว ครั้นได้ยินเสียงนี้ก็รีบเก็บความคิดวอกแวกของตนเอาไว้ทันที จากนั้น ลุกขึ้นถวายนั่งคมไปข้างหน้าพร้อมกับคนอื่นๆ

ในตำหนักเปล่งเสียงทรงพระเจริญเหมือนปีดังกึกก้องกังวาน ฟังดู คล้ายกับมีเสียงก้องสะท้อนไปมาในพื้นที่อันกว้างขวางนี้ กระทั่งเสียงก้อง สงบลง ผู้ที่อยู่บนตำแหน่งประธานถึงค่อยเปล่งเสียงออกมาอย่างนุ่มนวล แต่ไม่สูญเสียความน่ายำเกรงว่า "ลูกขึ้น"

หมิงถานลุกขึ้นอย่างรู้สึกประหลาดใจ พระสุรเสียงของฝ่าบาท เยาว์วัยกว่าที่คิดไว้ไม่น้อย เช่นนั้นตั้งเปย์อ่องที่เป็นญาติผู้หนึ่งของฝ่าบาท จะไม่เยาว์วัยยิ่งกว่าหรือ

กระทั่งนั่งลงเรียบร้อยแล้วก็ได้ยินจางฮองเฮากล่าวอารมณ์ภทว่า "ซัยชนะครั้งใหญ่ที่ตงโจวเมื่อเดือนก่อน เป็นความปลาบปลื้มปิติของ แคว้นต้าเสียนพวกเรายิ่ง ประจวบเหมาะแก่กับที่วันนี้ฝ่าบาททรงเชิญ เหล่าขุนนางมาเลี้ยงฉลองให้แก่ตั้งเปย์อ่องที่ตำหนักหงอันพอดี ข้าเลย คิดว่าถึงแม้พวกเราจะเป็นสตรี แต่ก็ควรจะคารวะให้แก่ยอดบุรุษแห่ง แคว้นต้าเสียนเช่นกัน ดังนั้นจึงได้เชิญฝ่าบาทและตั้งเปย์อ่องมาจาก ตำหนักหงอันเป็นพิเศษ"

ทุกคนนั่งเงียบกันไปราวๆ หนึ่งอึดใจก็มีคนพูดเปิดขึ้น เสียงชื่นชม ขานรับจึงดังขึ้นเรื่อยๆ ไม่ขาดสาย

หมิงถานรู้ดีว่าสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงไม่ว่าจะพูดจะทำอันใด

ต้องอ้อมค้อมไม่โง่งมงาย แต่คิดไม่ถึงว่าการแสดงออกในวังหลวงกลับต้องอ้อมค้อมกว่านอกวังแปดสิบเอ็ดตลบ ทั้งที่เป็นการดูตัวพระชายาแท้ๆ แต่ก็ยังจะอ้างว่าเป็นการฉลองขึ้นชมอันใดนั่น

นางนั่งอยู่ห่างไกลยิ่ง กอปรกับไม่สามารถจ้องมองพระพักตร์ตรงๆ ได้ หางตานั้นจึงเหลือบเห็นคนทั้งสามซึ่งอยู่บนตำแหน่งประธานเป็นเพียงก้อนสีครามั่วเท่านั้น

ขณะที่นางกำลังคิดว่าตั้งเปย์อ่องผู้นี้เป็นใบ้หรือไม ผู้คนสรรเสริญคารวะสุราให้เช่นนี้กลับไม่พูดไม่จาเลยสักคำ ทันใดนั้นเสียงสตรีอ่อนหวานหยดย้อยอันคุ้นเคยก็ดังขึ้นจากฝั่งตรงข้ามอย่างไม่ทันตั้งตัว "ได้ยินมานานแล้วว่าท่านอ่องอายุเพียงแค่วัยรวบผม* ก็นำกำลังทหารชั้นยอดสามพันนายด่านชนเผ่าป่าเถื่อนทางเหนือสามหมื่นนายได้ สร้างคุณูปการใหญ่หลวงให้แก่แคว้นต้าเสียน หม่อมฉันนับถือขึ้นชมท่านอ่องมาหลายปีแล้ว วันนี้ได้พบเจอตัวจริง นับว่าเป็นโชคดีอย่างสูง หม่อมฉันขอถวายบทเพลง 'เมฆาเหนือธรรมา' แก่ท่านอ่อง..."

เป็นบุตรสาวคนรองในภรรยาเอกของเจิงเจินโหว กู้จิวโหว

จวนเจิงเจินโหวไม่กลัวผู้คนครหาแม้แต่ไหนแต่ไร ก่อนหน้านี้ก็มีบุตรสาวคนโตในภรรยาเอกอย่างอวี๋กู่ยเฟยที่ถูกข้าหลวงตรวจการตำหนิกล่าวโทษกลางท้องพระโรงว่าเป็นนางมารจึงจอกใช้มารายยั่วยวนฮ่องเต้ บัดนี้จึงจ้องจะเอาตำแหน่งพระชายาของจวนตั้งเปย์อ่องอีก

ครั้นกล่าวคำขึ้นชมนับถือจบ เครื่องดนตรีก็ถูกตระเตรียมเสร็จสรรพ กู้จิวโหวยิ้มพริ้มเพราพลาบก็ม่ยอกายคารวะ สุดท้ายก็กล่าวอย่างถ่อมตัวว่า "หม่อมฉันมิได้เก่งกล้าสามารถ จำต้องแสดงความไม่น่าดูชม

* วัยรวบผม หมายถึงอายุ 15 ปี ก่อนสมัยราชวงศ์ซิง เด็กชายชาวฮั่นทุกคนเมื่ออายุครบ 15 ปีจะต้องรวบผมเกล้าขึ้น

ให้เห็นแล้ว"

หมิงถานฝึกเรียนจินมาตั้งแต่เยาว์วัย ได้รับการสั่งสอนจากอาจารย์ผู้มีชื่อเสียง ในเมื่อมีคนอยากจะได้ฟังฝีมือบรรเลงจินต่อหน้านาง นางก็นึกสนใจใคร่รู้อยู่บ้างว่าอีกฝ่ายจะสะกดสายตาทุกคนได้อย่างไร

แต่น่าเสียดายที่นางไม่มีวาสนาได้ฟัง เสียงหวานเอี่ยมด้านหน้าเพิ่งจะสิ้นสุดลง บุรุษในชุดผ้าดินสีดำที่อยู่ตรงตำแหน่งประธานก็เอ่ยตัดบทอย่างเย็นชาว่า "รู้ว่ไม่น่าดูก็ไม่ต้องแสดง"

ในชั่วอึดใจนั้นในตำหนักเจียบกริบจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มตอกหมิงถานนึกว่าตนเองฟังผิดไป ถึงแม้ตั้งเปย์อ่องผู้นี้จะได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้และกุมอำนาจล้นฟ้าไว้ในมือ แต่ดีร้ายอย่างไร กู้จิวโหรวก็เป็นบุตรสาวภรรยาเอกของเจิงเินโหว พุดจาเช่นนี้ออกจะก้าวร้าวไร้มารยาทเกินไปหน่อยกระมัง

ทว่าผ่านไปเนิ่นนานคนในตำหนักที่มีสิทธิ์กล่าวดำหนืออย่างผู้สูงศักดิ์ทั้งสองคนก็ยังไม่วายจาใจออกมา

จางฮองเฮาไม่กล้าว่าวาก็ถือว่าพอจะเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามเสียอวัยวะเพศซึ่งเป็นพี่สาวแท้ๆ ของกู้จิวโหรวก็สร้างปัญหาที่ตำหนักในให้นางไม่น้อย แต่กับฮ่องเต้เจิงคังซึ่งโปรดปรานเอ็นดูอวัยวะเพศเสมอมากกลับไม่แม้แต่จะพูดแก้สถานการณ์แม้แต่คำเดียว เอาแต่ตีมธุราอย่างไม่สนใจผู้ใดราวกับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนนี้อย่างไรก็ไม่เกี่ยวข้องกับพระองค์แม้แต่เศษเสี้ยว

กระทั่งบุรุษในชุดผ้าดินสีดำผู้นั้นเดินออกไป ภายในตำหนักก็ยังเจียบสนิทไร้สรรพเสียง ชั้นที่เพียงแคไค้งกายส่ง ไม่มีผู้ใดกล้าขวางทางเขา

ก่อนจะมาร่วมงานเลี้ยง ทุกคนคงไม่คาดคิดว่างานเลี้ยงในวังคราวนี้จะปิดฉากลงอย่างลวกๆ เช่นนี้

ตอนออกจากวังมายังไม่ถึงปลายยามโห่ย* เลยด้วยซ้ำ ท้องนภา
ยังไม่มืดดี ถนนหลวงเพิ่งจะเริ่มจุดโคมไฟเท่านั้น

หมิงถานเหยียบแท่นรองเตรียมตัวจะขึ้นรถม้า ทันใดนั้นก็ได้ยิน
คนตะโกนเรียกจากด้านหลัง "อาถ่าน!"

นางหันหน้ากลับไป เมื่อเห็นผู้มาเยือนชัดเจนก็อดคลี้อยออกมาไม่ได้
ไปหมิ่นหมิ่นตะโกนเรียกเสร็จแล้วเดิมนึกจะเดินเข้าไปหาทันที แต่
ครั้นปะทะเข้ากับภาพหมิงถานหันกลับมาแยมยิ้มอย่างเปลอไพล แสงโคมไฟ
เจิดจ้าที่กำลังสว่างไสวดวงแล้วดวงเล่าอยู่ด้านหลังดูคล้ายกลับหม่นแสงลง
ในฉับพลัน

พินขาวสะอาดดวงตาใสกระจ่างประดุจดั่งสายน้ำยามสารถูคูที่
ส่องประกายวาวระยับ เรียวกว้างๆ ริมฝีปากยกโค้งเสมือนจันทราดารา
ดาราตาฯ คนงามก็เป็นเช่นนี้ละหนอ

ไปหมิ่นหมิ่นจ้องมองจนเหม่อลอยอยู่กับที่ครู่หนึ่ง สุดท้ายต้องให้
บ่าวรับใช้ประจำกายสะกิดเตือนถึงได้สติกลับคืนมา

ไปหมิ่นหมิ่นเป็นบุตรสาวคนโตของภรรยาเอกบ้านใหญ่จวนซางกั๋ววง
เป็นญาติผู้พี่ของหมิงถาน เนื่องจากอายุอานามใกล้เคียงกัน ใกล้ชิดสนิทสนม
กันมาตั้งแต่วัยเยาว์ ทั้งสองจึงเป็นสหายสนิทที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก
จนโต

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ตำหนักฉางหมิง ที่นั่งของจวนซางกั๋ววงกับจวน
จิ่งอันโหวอยู่ในแถวซ้ายเหมือนกัน ทั้งสองคนจึงไม่ได้เห็นหน้ากันตรงๆ
ยามนี้พอออกจากวัง ไปหมิ่นหมิ่นจึงรีบมาตามหาอย่างไม่รอช้า

นางเดินเข้ามาดิงตัวหมิงถานเอาไว้อย่างสนิทชิดเชื้อ จากนั้นก็

* ยามโห่ย คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

การจะให้เผยชื่ออย่างว่องไว "หมินหมินการวะท่านอาหญิงเจ้าคะ"

นางเป็นคนปากไวใจเร็ว ไม่ชอบพูดจาอ้อมค้อมกววน พอคการวะเสร็จก็บอกจุดประสงค์ที่วะมาออกไปโดยตรงทันที "ท่านอาหญิง วันนี้เป็นวันเทศกาลซังหยวน ข้าไหว้วานพี่ชายให้จองห้องพิเศษริมแม่น้ำที่หอชิงอี่เอาไว้ อยากจะเชิญอาถานไปร่วมชมโคมไฟกับข้า ท่านอาหญิงให้ข้าเยี่ยมตัวอาถานสักสองสามชั่วยาม* ได้หรือไม่เจ้าคะ"

อาหญิงที่แท้จริงของไปหมินหมินคือไปชื่อมารดาแท้ๆ ผู้ล้วงลับของหมิงถาน ด้วยฐานะและอุปนิสัยของนาง การยอมเรียกเผยชื่อว่าเป็น 'ท่านอาหญิง' ถือเป็นการให้การยอมรับกับชื่อเสียงความมี 'จิตใจดีงาม เปี่ยมเมตตา' ของเผยชื่ออย่างไม่ต้องสงสัย

ยิ่งไม่ต้องพูดว่าในใจของเผยชื่อนั้นจะขึ้นอกขึ้นใจเพียงไร มีหรือจะไม่ยอมอนุญาต นางยิ้มแย้มพลาบกล่าววาจาพอเป็นพิถี ครั้นแล้วก็สั่งให้บ่าวรับใช้คอยติดตามไปด้วย อีกทั้งยังกำชับสั่งลี้เอ้ออย่างละเอียดถี่ถ้วนให้นางดูแลคุณหนูของตนเองให้ดี

ต้องยอมรับว่าเผยชื่อเป็นคนฉลาดคนหนึ่ง ในเมื่อไปหมินหมินมิได้เอ่ยถึงเส้นหว่าแม้แต่คำเดียว นางก็ทำเป็นลืมนความรอบคอบเอาใจใส่ในฐานะนายหญิงจวนโหวที่ควรมีไปได้อย่างถูกเวลา ไม่ได้เอ่ยคำพูดเกินควรอย่างเช่นให้เส้นหว่าตามไปชมเรื่องสนุกๆ ด้วยอะไรทำนองนั้นเลย

กระทั่งไปหมินหมินพาหมิงถานจากไปแล้ว เผยชื่อเองก็ไม่ได้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ เพียงแค่ทำเหมือนไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น หันมาพูดเรื่องบัวลอยสีสันต่างๆ ที่ในจวนได้เตรียมไว้วันนี้กับเส้นหว่าด้วยใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้ม

* ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยหนึ่งชั่วยามเทียบได้กับเวลาสองชั่วโมง

ระหว่างทางมุ่งหน้าไปหอทิงอวี่ ไปหมิ่นหมิ่นชื่นชมว่าโฉนเผยชื่อ
ถึงได้วางตัวดีเช่นนี้อยู่พักหนึ่ง ต่อมาก็บ่นอิดอดดว่าหลังจากพี่สะใภ้
คนใหม่มาช่วยดูแลเรื่องต่างๆ ในจวนก็ได้กำหนดกฎระเบียบขบขบย
มากมาย แล้วก็บ่นว่าชีวิตของนางยากลำบากเพียงใด

หมิงถานเอาแต่คิดอยากจะสืบถามเรื่องสำคัญจากไปหมิ่นหมิ่น
ทว่าในวันเทศกาลซึ่งหยวนนี้ บนถนนหนทางมีรถม้าขวกไขว่จ้อแจ
เสียงดังเอะอะมะเทิงยิ่ง ไม่สะดวกจะพูดคุยสักเท่าไร นางจึงจำต้องอดทน
ข่มกั้นเอาไว้ รอให้ถึงหอทิงอวี่แล้วค่อยสอบถามอย่างละเอียด

หอทิงอวี่เป็นโรงน้ำชาที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองหลวง น้ำชาอาหารว่าง
เอร็ดอร่อย ทัศนียภาพริมน้ำยิ่งเป็นเลิศ

ทุกคราเมื่อล่องเข้าไปปลายสารทต้นวสันต์ ยามสายฝนพร่างพรอม
โปรยปราย บนลำน้ำมีหมอกปกคลุมบางๆ ฝืนน้ำกว้างไกลสุดสายตา
เมื่อได้เอนร่างฟังราวรั้วฟังเสียงฝนพรำ นับเป็นภาพทิวทัศน์ที่ได้รับความนิยม
ชมชอบจากเหล่าบัณฑิตปัญญาชนในเมืองหลวงเป็นอย่างมาก

นอกจากนั้นในเทศกาลซึ่งหยวนของแต่ละปีเรือหลวงจะจุดดอกไม้ไฟ
เหนือแม่น้ำเสียนเจียง สองฝั่งริมแม่น้ำเสียนเจียงเองก็สว่างไสวเจิดจ้า
ไปด้วยดอกไม้ไฟนานาชนิดราวกับมีการเซดดอกไม้ไฟมัจฉามังกรแหวกว่าย
เรียงระบำตลอดทั้งราตรี

หอทิงอวี่อยู่ในตำแหน่งดีเลิศ เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในการนั่งชมความ
ยิ่งใหญ่อลังการของดอกไม้ไฟอันสวยสดโชติช่วง ต่อให้เป็นผู้สูงศักดิ์หรือ
ขุนนางคนใดก็ต้องจอล่งหน้าหลายเดือนถึงจะมีหวังได้ห้องพิเศษริมน้ำ
ในคืนเทศกาลซึ่งหยวนนี้

ห้องพิเศษที่ไปหมิ่นหมิ่นจองไว้อยู่บนชั้นสาม พื้นที่ไม่ได้กว้างใหญ่มาก

แต่กลับประดับประดาตกแต่งได้อย่างประณีตงดงาม ตำแหน่งในการชมทิวทัศน์ก็ถือว่าดีเยี่ยม แต่ถ้าจะพูดถึงตำแหน่งที่ดีที่สุดก็ต้องเป็นห้องอุ่นที่อยู่ตรงกลางข้างๆ ห้องของพวกนาง

ยามเดี๋ยวจึงใช้เส้นทางไปหมิ่นหมิ่นกับหมิงถานเดินขึ้นมาชั้นบนภายในห้องอุ่นที่อยู่ตรงกลางนั้นได้มีคนสี่คนนั่งล้อมรอบโต๊ะ กำลังดื่มสุรากลางสนทนาสัพเพเหระอยู่ก่อนแล้ว

บุรุษที่นั่งอยู่ใกล้ประตูแต่งตัวงดงามหรูหรา หัวทึบร่างลั่นมิใช่ของธรรมดาสามัญ แน่แน่นอนว่าสิ่งที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุดก็คือหยกขาวมันแพะ* ที่สลักคำว่า 'จาง' ซึ่งอยู่ตรงข้างเอวของเขาชิ้นนั้น

'จาง' คือแซ่ตระกูลเดิมของสองเฮา คนที่พอจะรู้เรื่องของตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองหลวงต่างก็รู้ดีว่าผู้ที่ครอบครองหยกชิ้นนี้มีเพียงแต่ 'จางไหวอวี่' น้องชายร่วมอุทรของสองเฮาองค์ปัจจุบันเท่านั้น

ยามนี้จางไหวอวี่นั่งอยู่ข้างโต๊ะด้วยท่าทางสบายๆ มือจับจอกสุราเล่นพलगเสียงกายเข้าไปหาบุรุษชุดดำที่อยู่ข้างๆ พร้อมกับเอ่ยเข้าเล่นว่า "ท่านอ๋อง เรื่องวุ่นวายที่งานเลี้ยงในตำหนักขงหมิงครวนี้มีอะไรเล็กๆ เลยนะ ท่านทำร้ายน้ำใจของคุณหนูเขา ได้ยินว่านางร้องไห้สะอึกสะอื้นไปตลอดทางที่ออกจากวังเขียว"

บุรุษชุดดำไม่แม้แต่จะเปิดเปลือกตาขึ้น แต่กลับเป็นลู่ถึงที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงต่ำลึก "บุตรสาวของกู่จิ้นจง?"

'กู่จิ้นจง' ก็คือนามของเจิงเอนโหว

จางไหวอวี่เลิกคิ้ว พยักหน้าเล็กน้อย

นัยน์ตาของลู่ถึงปรากฏแววดุดันผ่านวูบหนึ่ง "ประเดี๋ยวยังมีเรื่องให้

* หยกขาวมันแพะ เป็นหยกสีขาวขุ่นเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ เกดถึงกลางและวาวแสง

นางต้องร้องให้สะอึกสะอื้นอีก" ครั้นแล้วก็ยกจอกสุราขึ้นดื่มจนหมดทันที
เมื่อเทียบกับการแต่งตัวดูฉลาดหรูหราของจางไหวอวีและโอดุดัน
ที่แผ่ซ่านของลู่อิงแล้ว ชูจิงหฺรานในชุดผ้าดีนปักลายเมฆาสีขาวนวลกลับ
ดูมีความสุขาพภูมิฐานราวกับชายหนุ่มรูปงามผู้สูงส่งท่ามกลางโลกหล้า
อันไกลาหลวุ่นวายมากกว่า

ชูจิงหฺรานหมุนแหวอนน้ำว* ในมือไปมา ต่อมาก็สายศีระะพลางเอ่ย
พร้อมรอยยิ้มว่า "จริงๆ แล้วการฉีกหน้าผู้อื่นเป็นเรื่องเล็ก เพียงแต่
พฤติกรรมเช่นนี้ เกรงว่าไม่ถึงวันพຽนี้ชาวสี่อที่ว่าตั้งเป็ยอ่องโอิหังวางโต
ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตาคงจะแพะระจายไปทั่วทุกซอกตรอกให้ทุกคน
ล่วงรู้กันหมด พอถึงตอนนั้นหากอยากจะทำคูครองดีๆ ขึ้นมา เกรงว่า
คุณหนูในเมืองหลวงคง..."

วาจาณั้ยังไม่ทันสิ้น ด้านนอกก็มีเสียง 'แอ็ด' ดังขึ้นเบาๆ เสียงแหว่ๆ
ของเด็กรับใช้ก็ดังตามขึ้นมาเช่นกันว่า "คุณหนูทั้งสองท่าน เชิญด้านใน
ขอรับ"

ดูเหมือนจะมีคนเข้ามาที่ห้องพิเศษข้างๆ ชูจิงหฺรานหยุดคำพูด
คนอื่นๆ เองก็นิ่งเงียบไม่ส่งเสียงออกมาอีกอย่างรู้กัน

"อาถรรพ์รับนังลิ ข้าได้บอกให้พวกเขาเตรียมซากับอาหารว่างเอาไว้
ล่วงหน้าแล้ว มีแต่ของที่เจ้าชอบกินทั้งนั้นเลย อ้อ จริงลิ เมื่อครຽนี้พูดถึง
เรื่องใดแล้วนะ"

ไปหมินหมินเป็นคนช่างพูด นางพูดมาตลอดทางไม่ยอมหยุด
พูดตั้งแต่เรื่องนำกลัดกลุ่มนในจวนตนเองยาวรวดไปจนถึงเรื่องงานเลี้ยง
ในอุทยานยงหยวน

* แหวอนน้ำว คือปลอกนิ้วสำหรับสวมนิ้วหัวแม่มือขณะยิงธนู มักทำจากหยกหรือกระดูกสัตว์ จึงใช้เป็น
เครื่องประดับด้วย

"งานเลี้ยงใช้ เรื่องงานเลี้ยงในวัง สาวใช้ในจวนพวกเจ้านี่ก็ปากเปราะจริงๆ เส้นฮว่านะหรือจะไต่เต้าเข้าจวนตั้งเปย์อ่องได้ ถึงเส้นอวี๊พี่ชายของนางจะได้รับความไว้วางใจจากตั้งเปย์อ่อง แต่ก็เชื่อว่าไว้ใจผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วจะแต่งน้องสาวของผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าจวนเป็นชายาได้กระมัง ขนาดกู่จิวโหววยังถูกฉีกหน้ากลางงานเลย พูดถึงเรื่องนี้แล้ว กู่จิวโหวอนี่ก็ช่างกล้าจริงๆ ฮ้องเต้กับฮองเฮาก็ประทับอยู่ด้วย ไม่เพียงกล้าพูดโพล่งขึ้นชมออกมา ยังจะบรรเลงเพลงต่อหน้าทุกคนอีก คิดอย่างไรของนางกันแน่"

"กู่จิวโหวอทำตัวใจกล้าบ้าบิ่นไปหน่อยก็จริง แต่ตั้งเปย์อ่องผู้นั้นก็ออกจะอวดดีไร้มารยาทเกินไปเหมือนกัน" ยามอยู่กับไปหมินหมิ่น หมิงถานมักจะทำตัวผ่อนคลายเป็นสบายใจ กอปรกับมีลวีเอ้อเผ่าระวางอยู่ข้างนอก นางเอามือเท้าแก้ม เย้ยต่อว่าต่อขานอย่างไม่มีความระแวงระวัง "พวกดีแต่ใช้กำลังล้วนแต่โอหังหยาบกระด้าง ข้าว่าเขาคงจะไม่ใ้คนจิตใจดีอันใดหรอก"

"..." จางโหวอวี ลู่ถิง และซู่จิงหวนไร้คำพูดอ่อนโยนโดยพร้อมเพรียงกัน

'คนดีแต่ใช้กำลังโอหังหยาบกระด้าง' เองก็ชะงักนิ่งไปเช่นกัน

หมิงถานไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย นางจิบชาหนึ่งอึกอย่างสง่างามในที่สุดก็นึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ "จริงสิ สองวันมานี้เจ้าสีบู้บ้างหรือไม่ว่าท่านลุงคิดจะทำอย่างไรต่อ"

ไปหมินหมิ่นเอาแต่รู้สึกว่าคุณเหมือนกับลี้มิ่งเรื่องสำคัญอันใดบางอย่างไป ยามนี้เมื่อหมิงถานเอ่ยถามขึ้นเองนางถึงนึกขึ้นมาได้ "ฮะ ยังไม่มีเลย วันนั้นเจ้าเองก็เห็นแล้ว ท่าทางของท่านพอเข้าอย่างกับอยาก

จะถือมีดไปฟันคนที่จวนลิ่งก็วกังใจแทบขาด แต่เพราะถูกอาจารย์โจว โนมื่นำเอาไว้หลายวันมานี้จึงเก็บอารมณ์เอาไว้ได้ ข้าคิดว่าคงอยากจะรอบิดาเจ้ากลับมาเมืองหลวงก่อนค่อยปรึกษาหาหรือกัน"

หมิงถานได้ยินดังนั้นคิ้วงามก็ขมวดมุ่นน้อยๆ

ที่หมิงถานรู้เรื่องสกปรกโสมมของคู่มั่นนางได้ก็เพราะเมื่อหลายวันก่อนนางไปคารวะญาติผู้ใหญ่ที่จวนซางก็วกัง ต่อมาถูกไปหมิ่นหมิ่นลากไปแอบหยิบนิยายในห้องหนังสือ

เดิมที่หานิยายเจอแล้ว แต่ไม่คาดคิดว่าตอนกำลังจะแอบหนีออกไป ไปจิ้งหยวนซึ่งเป็นท่านลุงของหมิงถานกับอาจารย์โจวซึ่งเป็นที่ปรึกษากลับเดินเข้ามาในห้องหนังสือพร้อมกัน พอเข้าประตูมาก็ระเบิดโทสะอย่างรุนแรง ขว้างปาจานรองหมึกชั้นดีทันที ซ้ำยังด่าทอบรรพบุรุษสืบแปดรุ่นของจวนลิ่งก็วกังพร้อมกันอย่างสาดเสียเทเสียไม่ให้โอกาสพวกนางได้ปฏิเสธการรับฟังเลยสักนิด

'ภรรยาเอายังไม่ทันแต่งเข้าจวนก็แอบได้เสียกับญาติผู้หนึ่งซ้ำยังมีบุตรนอกสมรสด้วยกันอีก เรื่องโสโครกโสมมพรรคนี้มีแต่สกุลเหยี่ยงของพวกเราเท่านั้นกระมังที่ทำได้! เจ้าเด็กसारเวลานั้นแค่เลื่อนฐานะขึ้นมาได้หน่อยก็คิดว่าตนเองเป็นเชื้อพระวงศ์จริงๆ แล้วอย่างนั้นหรือ ถ้าไม่ใช่เพราะการหมั้นหมายนี้กำหนดเอาไว้แล้ว ล้าฟังความทุเรศเหลวแหลกของพวกเขาต่อให้รอไปถึงสืบแปดรุ่นก็ไม่คู่ควรกับอาถรรพณ์! เขาคิดว่าจวนจิ้งอันโหวหรือจวนซางก็วกังตายกันหมดจวนแล้วหรือไร มีอย่างนี้ที่ไหนกัน!'

ตอนนั้นหมิงถานกับไปหมิ่นหมิ่นต่างก็ตกใจจนตะลึงงันไป หลบซ่อนอยู่ที่เดิมไม่กล้าขยับเขยื้อนอยู่พักใหญ่

พอค่อยๆ ได้สติกลับคืนมาแล้ว ไปจั้งหยวนกับอาจารย์โจวก้อออกไป
จากห้องหนังสือราวกับสายลมพัดโหม

จริงๆ แล้วในตอนนั้นพอเริ่มรู้ตัว ไปหมินหมิ่นก็โมโหจนแทบจะ
ปรึ่ออกไปหาไปจั้งหยวนบิดาของนาง ให้เขาไปที่จวนลิ่งกั๋วกงเพื่อทวง
ความยุติธรรมให้หมิงถานทันที

แต่ก็เหมือนดังที่อาจารย์โจวโน้มน้าว เรื่องนี้เป็นเรื่องไม่ดีไม่งาม
สักเท่าไร โยววายใหญ่โตไปก็ไม่เกิดประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย นอกจากนั้น
บิดาของหมิงถานก็อยู่ระหว่างทางกลับมารายงานสถานการณ์ที่เมืองหลวง
แล้ว หากบ้านฝ่ายลูกออกหน้าโดยพลการอาจจะถูกครหาว่าทำเกินขอบเขต
ได้

ก่อนหน้านี้ลี้มี่เรื่องนี้ไปชั่วขณะเลยไม่ได้รู้สึกอันใด แต่ยามนี้พอ
คิดขึ้นมา ไปหมินหมิ่นก็ยิ่งโกรธแค้นยากจะทน

นางกินขนมไปสามชิ้นติดๆ กัน ด่าทอต่อว่าจวนลิ่งกั๋วกงเหมือนกับ
บิดานาง จากนั้นก็ตบโต๊ะเอ่ยรับปากกับหมิงถานว่า "เรื่องนี้เป็นความผิด
สกุลเสียงของเขาทั้งสิ้น ความประพฤติต่ำทรามเช่นนี้ไหนเลยจะเอามา
เป็นคู่ครองของเจ้าได้! อาถรรพ์ เจ้าไม่ต้องกังวลไป มีท่านพ่อข้าอยู่ทุกคน
อย่างไรก็ต้องถอนหมั้นครั้งนี้ให้จงได้!"

"ข้ารู้อยู่แล้วว่าคนผู้นี้เอามาเป็นคู่ครองไม่ได้ แต่ว่าเรื่องถอนหมั้น..."

หมิงถานไม่ได้เอ่ยต่อไป ทว่าไปหมินหมิ่นกับคนที่อยู่ห้องข้างๆ
ต่างก็เข้าใจดีว่าโลกนี้โหดร้ายทารุณกับสตรียิ่งนัก ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด
หากถอนหมั้นก็ต้องทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงอย่างแน่นอน

หมิงถานชะงักไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่านี่ก้ออันใดอยู่ รู่ๆ นางก็ทำคางแล้ว
ขยับเข้าไปใกล้ๆ ไปหมินหมิ่นเอ่ยถามหยิ่งเชิงว่า "หมินหมิ่น เจ้าว่าพอลถึง

ตอนนั้นถ้าถอนหมั้นแล้ว...ข้าควรจะแสดงออกเช่นไรดีถึงจะดูเป็นผู้บริสุทธิ์
หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี"

"บริสุทธิ์หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี?"

ไปหมิ่นหมิ่นวางชนมในมือลง ข้ายังตั้งอกตั้งใจอยู่นี่ก็จริง"

"ข้าจำได้ว่าตอนคุณหนูห้าสกุลหลี่ถูกถอนหมั้น นางไปหั้นผม
ประชิดที่บ้านคู่หมั้นด้วยตนเอง ยังมีคุณหนูสามสกุลฟางที่อยู่ทางตะวันออก
ของเมือง คู่หมั้นของนางไถ่ตัวสตรีจากหอโคมเซียวผู้หนึ่งกลับมา
ก่อนจะถึงวันแต่งงาน เหตุผลเพราะนางผู้นั้นตั้งครรภ์ ข้ายังจะรับนาง
เข้าจวนตามขนบการแต่งงานภรรยาสุจริตชน* อีกด้วย คุณหนูสามสกุลฟาง
ทราบเรื่องนี้เข้า จึงใช้ผ้าขาวผูกกับชื้อห้อง แขนวนคอฆ่าตัวตาย"

"ไม่ต้องหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้ก็ได้"

"พรีด...แค่ๆ!" พอฟังมาถึงตรงนี้จางไหวอวีก็กลั้นหัวเราะเอาไว้
ไม่อยู่ ฟันสุระออกจากปาก มีหน้าข้ายังสาลักจนไอออกมา

แต่เขายังไม่ทันได้พักหายใจหายคอ ภาพตรงหน้าก็พลันไหววูบ
หลังจากนั้นก็รู้สึกขาوابตรงคอขึ้นมา ลำคอติดขัด อยากรจะอ้าปากพูด
แต่กลับไม่มีเสียงใดเปล่งออกมา

จูดี้ไป!

แม้ว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะเป็นวรยุทธ์กันทั้งสิ้น แต่ผู้ที่สามารถลงมือ
ได้อย่างแนบเนียนเช่นนี้ นอกจากเทพสงครามผู้ทำให้ชนเผ่าป่าเถื่อน
ทางเหนือเพียงได้ยินชื่อก็อกสั่นขวัญหายซึ่งอยู่ข้างๆ เขา...ตั้งเปย์อ่องเจียงซิว
แล้ว ก็ไม่มีความเป็นไปได้อื่นอีก

* อภรรยาสุจริตชน หรือเหลียงเซี่ย เป็นอภรรยาที่มีชาติกำเนิดมาจากครอบครัวสุจริตชน มีการเขียนหนังสือ
แต่งงานภรรยาเป็นลายลักษณ์อักษร ถือว่ามีฐานะไม่สามารถขายทิ้งได้ง่ายๆ

จางไหวอวี่เบิกตากลน หยิบพัดจีบขึ้นมาชี้ใส่เจียงชวี สีหน้าเต็มไปด้วย
อาการตัดพ้อต่อว่า

เจียงชวีกลับไม่หลบไม่หลีก เพียงแค่เปิดเปลือกตาขึ้น จ้องมองเขา
อย่างเงียบๆ เท่านั้น

ในดวงตาคู่นั้นราวกับเป็นน้ำลึก ไร้ระลอกคลื่น ดำสนิทและเย็นเยียบ
จางไหวอวี่เองก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะเหตุใดถึงได้รู้สึกเสียวสันหลังวาบอย่าง
ไม่มีสาเหตุ เพียงชั่วพริบตาต่อมาจึงวางพัดจีบลงอย่างขลาดๆ

โคมไฟริมสองฝั่งแม่น้ำนอกหน้าต่างส่องสะท้อนลงบนผิวแม่น้ำ
ประกายคลื่นแวววาวระยิบระยับ ห้องอุ่นกลับคืนสู่ความเงียบอีกครั้ง
มีเพียงพู่ระย้าบนพัดจีบที่อยู่บนโต๊ะขยับไหวเบาๆ ผ่านแสงเทียน

"หมินหมิน เมื่อครู่เจ้าได้ยินเสียงอะไรหรือไม่" หมิงถานถามขึ้นอย่าง
เคลือบแคลงสงสัย

"เสียง? เสียงอะไรหรือ" ไปหมินหมินมีสีหน้างงวย

หมิงถานกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะนั่งเงียบไปพักหนึ่ง แล้ว
ส่ายศีรษะพลางเอ่ย "เหมือนจะมีคนไอ ข้าคงจะฟังผิดไป"

จริงๆ แล้วหอทิงอวี่ถือว่าการให้ความสำคัญกับการกันเสียงยิ่ง แต่เพราะ
ห้องอุ่นข้างๆ มีแต่ผู้ฝึกวรยุทธ์ จึงยอมได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจาก
ข้างนอกได้ทั้งหมด หากมิใช่เพราะคืนนี้เปิดหน้าต่างชมทิวทัศน์ ด้วย
ความสามารถในการได้ยินของหมิงถานแล้ว คงจะไม่ได้ยินเสียงแม้แต่นิดเดียว

อาจเป็นเพราะในใจเกิดความหวาดระแวง แล้วก็อาจเพราะได้พูด
เรื่องสำคัญไปหมดแล้ว บทสนทนาที่ทั้งสองพูดคุยกันหลังจากนั้นจึงมีแต่

หัวข้อทั่วไปของเหล่าหญิงสาว ไม่มีเรื่องอันใดสลักสำคัญ

ยามชวี* ตรง เรือหลวงลอยหยุดอยู่กลางแม่น้ำเสียนเจียงเพื่อเตรียม
จุดดอกไม้ไฟ

ไปหมินหมิ่นเฝ้ารอตริมหน้าต่างอยู่นานแล้ว หมิงถานเองก็
ปลดเปลื้องความสงบเสงี่ยมภูมิฐานที่ต้องคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา
ยามอยู่ข้างนอกลง นางยกชายกระบี่โปร่งย่ำขึ้นไปบนชั้นบันไดเล็กๆ
ริมหน้าต่าง มือทั้งสองข้างเกาะขอบหน้าต่างไว้ ยืนศรัทธาออกไปข้างนอก
อย่างอดไม่อยู่

คืนเทศกาลซ่งหยวนของเมืองหลวงมักจะคึกคักครื้นเครงสว่าง
รุ่งโรจน์โชติช่วง เหมือนอย่างคำโบราณว่า 'ศาสตร์พิลึกกลัศจรรย์ ละคร
ร้องรำหลายหลาก มากมายละลานตา'

ริมสองฝั่งของแม่น้ำเสียนเจียง โคมไฟจุดสว่างไสวตลอดทั้งราตรี
ราษฎรจับกลุ่มรวมตัวกันรูดดอกไม้ไฟ ตรงทำน้ำยังมีโคมน้ำขอพร
ลอยออกมาดวงแล้วดวงเล่า เมื่อทอดมองออกไปจากที่ไกลๆ ช่างเป็นภาพ
ที่คึกคักมีสีสันยิ่ง

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดีของราษฎร ในที่สุดดอกไม้ไฟของ
เรือหลวงก็ลอยขึ้นฟ้าที่ละลูกๆ บนฝั่งก็มีจวนของคบดีรำรวยจุดดอกไม้ไฟ
ร่วมด้วยเช่นเดียวกัน ทันใดนั้นท้องนภายามราตรีก็ดูเหมือนถูกแสงสี
เจิดจ้าสดใสนี้ส่องสว่างราวกับเป็นเวลากลางวัน

หมิงถานกับไปหมินหมิ่นถือกำเนิดจากตระกูลสูงศักดิ์ พบเจอของดีๆ
มาไม่น้อย แต่อย่างไรพวกนางก็เป็นเด็กสาวที่ยังเยาว์วัยใสซื่อ ยามนี้จึงต่าง
กั๊กใจจดจ้อง ไม่ยอมกะพริบตาแม้แต่แวบเดียว

* ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

"งดงามจริงๆ" หมิงถานเท้าคางพลางมองไปยังห้องนภายาม
รัตติกาล อุทานออกมาเสียงแผ่วเบา

ไปหมิ่นหมิ่นพยับหน้า เอยด้วยความสุขสำราญว่า "ข้าชอบอันที่เป็น
รูปกระต่ายเมื่อครูนี้นี่ที่สุดเลย น่ารักยิ่ง!"

"ข้าชอบดอกไม้ไฟสีทองที่โปรยปรายลงมาเป็นระยะๆ พวกนั้น เสียง
แผ่วๆ เบาๆ เสนาะหูเหลือเกิน เหมือนกับ...รีบดูเร็วเข้า มาอีกแล้ว!"

ลุ่มเสียงนุ่มนวลแฝงความลึกลับของเด็กสาวไม่เพียงแต่ดึงดูดให้
สหายหันไปมองอย่างตั้งอกตั้งใจ ยังดึงดูดให้คนหลายคนที่อยู่ในห้องอุ่น
ข้างๆ มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไม่รู้ตัวเช่นกัน

เจียงชวี่มิได้ขยับกาย เขายังคงรินสุราดื่มเองอยู่เหมือนเดิม ทว่า
ตำแหน่งของเขาอยู่ตรงข้ามกับหน้าต่างพอดี เมื่อเงยหน้าขึ้น สายพิรุณ
สีทองที่ดุจดั่งภาพฝันมายามท่ามกลางม่านราตรีก็ถูกกักเก็บเข้าสู่ในดวงตา
ของเขาจนหมดสิ้นพอดี

แม้ดอกไม้ไฟสุดแสนงามล้ำปานใด แต่ก็เกิดขึ้นเพียงแค่ช่วงระยะเวลา
สั้นๆ เท่านั้น ไม่นานห้องนภายามราตรีก็กลับคืนสู่ความสงบเงียบ
หมิงถานยืนอยู่ริมหน้าต่าง เน้นนานก็ยังไม่ได้สติคืนกลับมา ข้ายังดู
ทุกซักระทมอย่างไม่มีสาเหตุอีกด้วย

โชคดียี่ยามนี้ยังไม่ถือว่าดีก็มาก ไปหมิ่นหมิ่นนอยากจะไปเดินเที่ยว
ที่ถนนริมน้ำหนานอวี่ จึงยุให้หมิงถานไปด้วยกันอย่างสุดความสามารถ

ความเศร้าสร้อยของหมิงถานพลันถูกภาพการแห่รถบุปผา โคมไฟ
มากมายหลากสีสันที่ไปหมิ่นหมิ่นพรรณนาให้ฟังขับไล่จนหายเกลี้ยง
ไปอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านั้นหึงถานไม่เคยเดินเที่ยวถนนริมน้ำหนานอวี่ในคืนเทศกาลช้งหยวนมาก่อน ถนนสายยาวริมแม่น้ำเส้นนี้ครั้นครองรุ่งเรืองไม่ธรรมดา ทั้งยังมีผู้คนหลากหลายประเภทปะปนกันไป ช่วงเทศกาลช้งหยวนในแต่ละปีมักจะมีหญิงสาวหรือเด็กน้อยเกิดเรื่องในแถบนี้เป็นประจำ ดังนั้นตระกูลผู้สูงศักดิ์จึงต่างห้ามมิให้บุตรสาวของตนเองเหยียบย่างมาที่นี่

หญิงสาวทั้งสองใช้ผ้าโปร่งปกปิดใบหน้าอย่างระมัดระวัง ยามลงจากรถม้าเบื่องหน้าก็มีแสงจากโคมไฟสว่างไสวโชติช่วง เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ้อแจ รุ่งเรืองคึกคักจนทำให้หึงถานเผลอมองเหม่อไปชั่วขณะ

ไปหมิ่นหมิ่นแอบแวะมาที่นี่ติดต่อกันหลายปี จึงไม่ได้รู้สึกอัศจรรย์ใจแต่อย่างใด นางมองไปรอบๆ ไม่รู้ว่าพบเห็นสิ่งใดกัน อยู่ๆ ก็อุทานออกมาหนึ่งเสียง "เอ๊ะ?"

"มีอันใดหรือ" หึงถานเอ่ยถาม

"ไม่มีอะไรหรอก แค่ขำดูเหมือนจะเห็นคุณชายรองสกุลซู่เข้า" ไปหมิ่นหมิ่นจึงมองออกไปข้างหน้า สีหน้าดูสนใจใคร่รู้เล็กน้อย

คุณชายรองสกุลซู่เป็นบุตรชายของอัศวินเสนาบดีฝ่ายขวา บุคลิกสูงส่งสง่างาม มีความรู้ความสามารถโดดเด่น สตรีในเมืองหลวงที่ชมชอบเขามีอยู่ไม่น้อย

ได้ยินว่าการสอบขุนนางช่วงฤดูใบไม้ผลิเขาก็เข้าร่วมสอบด้วย ชาวบ้านร้านตลาดต่างก็พูดกันว่าด้วยรูปโฉมและความสามารถอย่างคุณชายรองสกุลซู่คงจะเป็นตัวเต็งตำแหน่งทั้นฮวา* ของการสอบในปีนี้แน่ๆ

* ทั้นฮวา คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้าเป็นขุนนางหน้าพระที่นั่งได้เป็นอันดับสาม อันดับหนึ่งคือตำแหน่งจ้วงหยวนหรือจวงหยวน ส่วนอันดับสองคือตำแหน่งปั้งเหยียน

หมิงถานเองก็เคยพบเห็นเขาอยู่ไกลๆ ในงานเลี้ยงของสกุลซุ เขาถือว่าเป็นคุณชายสูงศักดิ์หนุ่มเฉลียวผู้มีความสามารถอนาคตยาวไกลคนหนึ่งจริงๆ ถ้านางไม่ได้มีการหมั้นหมายแน่ๆ กับจวนลิ่งก็枉งอยู่คิดว่าเจรจาเรื่องการแต่งงานกับคนสกุลซุก็ไม่เลวเช่นกัน จะว่าไปไม่ช้าก็เร็วนางย่อมต้องถอนหมั้นอยู่แล้ว นางก็ควรเริ่มครุ่นคิดเรื่องมองหาคู่ครองดีๆ ใหม่เอาไว้ล่วงหน้าได้แล้วล่ะมัง

หมิงถานกำลังครุ่นคิดอย่างใจลอย ไปหมินหมิ่นก็เอ่ยด้วยความตื่นตะลึงขึ้นอีกครั้ง "ข้าไม่ได้คิดผิดจริงๆ ด้วย อาถรรพ์ เจ้าดูสิ นั่นร่องผู้บัญชาการลูมิไซหรือ ร่องผู้บัญชาการลู่อู๋นี่นี่ คนที่มากับเขาต้องเป็นคุณชายรองสกุลซุแน่ๆ!"

หมิงถานหันมองไปตามสายตาของไปหมินหมิ่น บุรุษที่ปกกระวีตรงหน้ารูปร่างสูงใหญ่ มีรอยแผลเป็นที่ไม่ลึกไม่ตื้นจากหน้าผากด้านซ้ายไปจนถึงหางตา คนผู้นี้ก็คือลู่อู๋ถึง ร่องผู้บัญชาการทหารองครักษ์หลวงที่ขึ้นชื่อในเรื่องความโหดเหี้ยมดุดาน

ลู่อู๋ถึง ชูจิ่งหฺวาน และจางไห่วอวี่ทั้งสามคนเป็นสหายรักกัน ทุกคนต่างก็รู้กันทั่ว หมิงถานยังไม่ทันเห็นชูจิ่งหฺวานที่มากับลู่อู๋ถึงชัดเต็มตา ไปหมินหมิ่นก็ลากนางเดินมุ่งหน้าออกไปตามหาคนอย่างอดใจรอไม่ไหว

"เอ...คุณหนู!" บ่ารวบไซ้ที่อยู่ด้านหลังเพิ่งรู้สึกตัวจึงรีบเร่งไล่ตามไป

หญิงสาวทั้งสองฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง ทว่าบนถนนผู้คนเดินชวักไขว้ไปมาแน่นขนัด ครั้นพวกนางคลาดสายตาไปเพียงแวบเดียว คนที่เดิมที่ยังอยู่ตรงนั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อไม่ได้เห็นชายหนุ่มรูปงามในระยะประชิด ไปหมินหมิ่นก็รู้สึกเสียดายนิดๆ อย่างอดไม่ได้ แต่เพราะนางเป็นคนชอบเล่นสนุกสนาน

เพียงไม่นานก็ถูกร้านค้าแผงลอยต่างๆ ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำดึงดูดความสนใจไป
 ประเดี๋ยวก็ซื้อขนมแข่ง ประเดี๋ยวก็ซื้อเกาลัดคั่ว สิ่งของที่ซื้อมาก็
 หิ้วพะรุพะรุงอยู่ในมือ ยังทำท่าจะเลิกผ้าปิดหน้า ทั้งยังจะยึดอาหาร
 ที่ซื้อมาใส่ปากหมีงานอีกด้วย

แต่ไหนแต่ไรมาหมีงานก็พิถีพิถันในเรื่องอาหารการกินและการ
 แต่งกายยิ่งยวด ขนมข้างทางเหล่านี้นางไม่กล้ากลืนลงท้องจริงๆ เจ้ายัด
 ซ้ำก็หลบ ทั้งสองหัวเราะเล่นกันอย่างสนุกสนาน ครั้นครั้นรื่นเริงเป็นอย่างมาก

"เป็นอย่างไรบ้าง ถนนริมน้ำหนานอวี้นุกกว่าอารามหลวงต้าเซียงกั๋ว
 อันใดนั่นอีกใช้หรือไม่เล่า" หลังจากลอยโคมน้ำเสร็จ ไปหมิ่นหมิ่นก็เรียก
 ขอความดีความชอบจากหมีงานอย่างลำพองใจ

ขณะที่หมีงานกำลังจะส่งเสียงตอบ ทันใดนั้นก็มีคนโบกพัดจีบอยู่
 ด้านหน้า ตะโกนร้องเรียก "น้องถาน!"

หมีงานนึกว่าตนเองหูแว่วไปชั่วขณะ

ทว่าคนผู้นั้นกลับเดินตรงมาหาอย่างรวดเร็ว ใช้การเคลื่อนไหว
 พิสูจน์ว่านางมิได้หูแว่วไปเอง

"น้องถาน ส่วนผู้นี้คือ...น้องหมิ่น?"

ผู้มาใหม่รูปโฉมหล่อเหลาดงาม สวมใส่ชุดคลุมผ้าแพรสีชาวหยก
 ซึ่งปักเย็บลวดลายอย่างงดงามประณีต เก้าอี้มด้วยมัลลาลาทองคำ ทำทาง
 ดั่งคุณชายสูงศักดิ์ทุกประการ

หลังจากไปหมิ่นหมิ่นเห็นชัดว่าผู้ที่ร้องเรียกเป็นใครนางก็อยากจะ
 เดินเข้าไปเตะเขาสักครั้งนั้ก นางเอ่ยอย่างกระพืดกระพืดว่า "ใคร
 น้องเจ้า!"

จวนลี้กั๋ววงหมิ่นหมายกับจวนจิ้งอันโหว ทว่าไม่ค่อยมีการไปมา

หาอยู่กับจวนซางกั้วกงสักเท่าไรนัก ไปหมิ่นหมิ่นจึงไม่ยอมรับ เนื่องจาก คำว่า "น้องหมิ่น" ออกจะดูสนิทสนมมากเกินไป ผู้มาใหม่ไม่ต่อล้อต่อเถียง รีบโค้งกายประสานมือคารวะเป็นการแสดงการขอภัยที่เสียมารยาท

ไปหมิ่นหมิ่นรู้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาเปิดโปงเรื่องราวให้ แตะหักกัน กระนั้นนางก็มีอาจหาญไม่ไหวได้ ทั้งยังคิดจะทิ่มแทงผู้มาใหม่ ด้วยวาจาสักเล็กน้อย

แต่หมิงถานกลับดึงตัวไปหมิ่นหมิ่นไว้ จากนั้นก็พยายามให้ตนเอง รักษาท่าที่สงบเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยถามว่า "ชื่อคือ ท่านจำข้าได้อย่างไรกัน"

เขาหัวเราะเบาๆ โบกพัดจีบพลางเอ่ยเสียงละมุน "น้องถานเจิดจรัส ดุจไข่มุกเปล่งประกาย แม้จะมีผ้าโปร่งบางปิดคลุมใบหน้าอยู่ก็ไม่อาจ บดบังรัศมีได้"

หมิงถานไม่แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า ทว่าในใจลับบออยากจะ ตบอีกฝ่ายสักขนาดใหญ่ ให้เขาพูดภาษาคนให้รู้เรื่อง

จะว่าไปก็แปลก ในอดีตนางมองว่าคู่นั้นอย่างเหลือขี้เอียนผู้นี้ดูนุ่มนวลมีมารยาทมากล้นด้วยความสามารถ แม้บุคลิกจะเป็นรอง คุณชายรองสกุลซุอยู่เล็กน้อย แต่ก็เป็นตัวเล็อกสามที่เยี่ยมยอดอย่าง หาดัวจับได้ยาก

แต่ตอนนี้พอมาดูอีกครั้ง นางรู้สึกแค่เพียงว่าหลายปีก่อนหน้านั้น ดวงตาของตนเองคงถูกเอาไปสับเปลี่ยนกับคนตาบอดเป็นแน่ *อากาศ หนาวเหน็บปานนี้ยังจะโบกพัดหาอะไรกัน! คำพูดคำจาก็แสนกรุ่มกริม ไร้มารยาท! ช่างน่าสะอิดสะเอียน! เจ้าคนเสแสร้งจอมปลอม!*

อาจเป็นเพราะรับรู้ได้ถึงอารมณ์ที่ดูผิดปกติของหมิงถาน เหลือขี้เอียนจึงแยมั้มพร้อมกับอธิบายว่า "จริงๆ แล้วเพราะข้า

เห็นปิ่นลายดอกเหมยจำวสุย* บนศีรษะของน้องถานต่างหาก ดูเหมือนน้องถานจะขึ้นชอบปิ่นปักผมอันนี้ยิ่ง"

หมิงถานมิได้เอ่ยคุยตอบ

เหลียงจื่อเซวียนชะงักนิ่งไปเล็กน้อย ครั้นแล้วก็เอ่ยพูดเองเออเองต่อไปเพื่อกลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วน

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ไม่ว่าวันนี้เขาจะพูดอะไร หมิงถานก็นิ่งเฉยไม่ตอบสนอง คุณหนูสกุลไปผู้นั้นยิ่งใช้สายตาทิ่มแทงเขาเป็นพักๆ หรือว่าเรื่องนั้น...

ไม่ เป็นไปไม่ได้ เรื่องนั้นเก็บงำเอาไว้อย่างมิดชิดรัดกุมมาตลอด สกุลหมิงกับสกุลไปจะล่วงรู้ได้อย่างไร

ถ้าหากรู้เข้า ด้วยนิสัยรักพวกพ้องวงศ์ตระกูล ซ้ำยังเป็นคนหุนหันพลันแล่นของชางกั้วกง เขาจะยอมอยู่เจียบๆ ไม่มาหาเรื่องที่จวนลิ่งกั้วกงได้อย่างไร

พอคิดถึงตรงนี้เหลียงจื่อเซวียนก็สงบใจลงเล็กน้อย ทว่าเขาเองก็เพิ่งจะตระหนักได้เช่นกันว่าเรื่องที่มารดากำชับนักกำชับหนาก่อนหน้านั้นนั้นสำคัญเพียงใด

เขาชอบคนอ่อนโยนบอบบางอย่างญาติผู้น้อง แต่ก็เห็นหมิงถานเป็นภรรยาที่ยังมิได้แต่งเข้าจวนตลอดมา นอกจากนั้นสกุลหมิงและสกุลไปที่อยู่เบื้องหลังหมิงถานก็จะเป็นแรงผลักดันสำคัญต่อเส้นทางขุนนางของเขาในอนาคต การแต่งงานครั้งนี้จะปล่อยให้หลุดมือไปไม่ได้เป็นอันขาด

เมื่อคิดถึงตรงนี้ความเมินเฉยโดยคิดว่า "ไยต้องทำถึงเพียงนี้"

* เหมยจำวสุย เป็นชื่อพันธุ์หนึ่งของต้นเหมย ชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Armeniaca mume* var. *pendula* Sieb. มีลำต้นสูงใหญ่ขยายออกกว้าง กิ่งหนาแน่นและใบดก ใบค่อนข้างใหญ่หนา ดอกมีสีขาวและมีหากลีบ

ยามพุดคุยกับมารดาที่ถูกสลัดทิ้งออกไปในที่สุด เขาพลิกหลังมืออย่าง
 แขนบยล เคาะพัดจีบลงบนข้อมือเบาๆ ในขณะที่เดียวกันนั้นก็หาเรื่องอื่นมา
 พุดคุยราวกับไม่มีอันใดเกิดขึ้น ยังคงสนทนากับหมีงถานฝ่ายเดียวต่อไป

หมีงถานกำลังรอลวีเฝ้ากับองค์ศรีษมาตามหา จะได้มีข้ออ้าง
 สลัดให้พ้นจากการเกาะแกะรบเร้าของเหล่าเสียงจ้อเซวียนแล้วกลับจวนเสียดที่
 รอผ่านไปครู่ใหญ่จนในที่สุดนางก็เหลือบเห็นเงาร่างของลวีเฝ้า ทว่าจู่ๆ
 ก็พลันเกิดความวุ่นวายในกลุ่มฝูงชนจากที่ไกลๆ

"จับขโมยที!"

"คนข้างหน้านั้น! อย่าหนีนะ!"

หมีงถานหันมองไปตามเสียง นางยังไม่ทันเห็นชัดเต็มสองตาก็มี
 เงาร่างสองร่างวิ่งตะบึงจากในฝูงชนที่เกิดเหตุมาทางท่าน้ำ หมีงถาน
 ยังไม่ทันมีอาการตอบสนองก็รู้สึกว่ามีแรงผลักสายหนึ่งจู่โจมเข้าใส่...

"อาถรรพ์!"

"คุณหนู!"

"ตูม!" เสียงที่ตามขึ้นหลังเสียงหวีดร้องของไปหมีงถานหมิ่นกับลวีเฝ้า
 ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลคือเสียงตกน้ำอย่างไม่มีสัญญาณบอกกล่าว
 ล่วงหน้า!

เหล่าเสียงจ้อเซวียนตอบสนองเร็วยิ่งยวด "น้องถาน!" เขาตะโกนเรียก
 แล้วถอดชุดตัวนอกออกหมายจะไปช่วยคนด้วยสีหน้าร้อนร่นกระวนกระวาย

ลวีเฝ้าเดินตรงเข้ามา ครั้นเห็นว่าเป็นท่านชายในอนาคต นางก็
 ราวกับเจอพางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายในขณะที่กำลังเสียขวัญ รีบร้อน
 พักหน้าพาลางเอ่ยเร่งเร็ว "ชื่อจ้อ รีบช่วยคุณหนูของข้าด้วยเจ้าค่ะ!"

ไปหมีงถานดึงตัวเสียงจ้อเซวียนเอาไว้โดยพลัน ตะโกนใส่อย่าง

ร้อนรนใจ "ห้ามไป!"

ต่อให้นางชอบเที่ยวชอบเล่นสนุกเพียงใด แต่นางก็มีฐานะเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่โต ไม่มีใครรู้ดีไปกว่านางว่าหากเหลียงจื่อเซวียนลงไปช่วย ชีวิตที่เหลือของหมิงถานก็คงจบสิ้นเป็นแน่แท้!

"เจ้าอยากเห็นนางตายหรือไร!" เหลียงจื่อเซวียนซักถาม ต่อมาก็สะบัดไปหมินหมินออกอย่างไม่สนใจสิ่งใด

"ตูม!" เสียงตบน้ำดังขึ้นอีกครั้ง

ไปหมินหมินรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบขึ้นมาในชั่วพริบตา นางเข้าใจหมิงถานดีที่สุด หากปล่อยให้หมิงถานถูกเหลียงจื่อเซวียนช่วยไว้ต่อหน้าธารกำนัล มีผู้ปล่อยยี่ให้ญาติของนางจมน้ำตายอยู่ในแม่น้ำเสียนเฉียงยิ่งจะดีเสียกว่า!

นางจ้องมองผิวน้ำเขม็ง บังคับให้ตนเองใจเย็นลง จากนั้นก็สั่งการองครักษ์และสาวใช้ที่เพิ่งตามมาว่า "พวกเจ้าไปขวางคนที่มุ่งดูเอาไว้ อย่าให้ผู้ใดเข้ามาใกล้เด็ดขาด! เจ้าสองคนลงไปแยกตัวเหลียงจื่อเซวียนออกมา แล้วเจ้าทั้งสองว่ายน้ำเป็นหรือไม่ พวกเจ้าก็ลงไปด้วย เอาตัวอาถานขึ้นมา! ด้านนี้เกรงว่าคงจะประวิงเวลาได้ไม่นานเท่าไร ลวี่เอ้อ เจ้ารีบกลับไปเดี๋ยวนี้ ไปพองครักษ์มาขวางคนเอาไว้เถอะ!"

"เจ้าคะ!"

เนื่องจากยังไม่เข้าช่วงวสันตฤดู น้ำในแม่น้ำจึงเย็นเฉียบเสียดกระดูก กอปรกับสายลมเย็นยะเยือกเหนือผิวน้ำที่ปะทะเข้ามา เหลียงจื่อเซวียนลงน้ำไปได้เพียงประเดี๋ยวเดียวก็พบว่า การช่วยคนจากน้ำไม่ได้ง่ายดายนเหมือนอย่างที่เขাজินตนากรไว้ อย่าว่าแต่ช่วยขึ้นมาเลย แม้แต่หมิงถานอยู่ตรงที่ใดเขาก็มองไม่เห็นด้วยซ้ำ

ไม่เพียงแค่ว่าเสียงจิ้งจอกที่มองไม่เห็น องค์กรกับสาวใช้ที่ไปหมิ่นหมิ่นสั่งลงน้ำก็เป็นเช่นเดียวกัน หลังมหาอยู่ครู่ใหญ่ก็ไม่เห็นเงาร่างของหมิงถานเลยสักนิดเดียว

ทำน้ำบริเวณนี้ไม่ถือว่าลึกมาก ตามหลักแล้วไม่มีทางทำให้คนจมน้ำตายอย่างไม่เห็นร่องรอยภายในช่วงเวลาสั้นๆ ได้ แต่พวกเขาที่มั่นใจยิ่งว่ามองไม่เห็นเงาเสื้อผ้าของหมิงถานแม้แต่เศษเสี้ยวเดียวจริงๆ

ใช้เวลาไปราวครึ่งชั่วโมง ผู้คนที่มุงล้อมดูก็ถูกกันเอาไว้นอกทำน้ำรูเพียงแค่ว่ามีคนตกน้ำ แต่สาเหตุใดนั้นไม่แน่ชัด

มีพวกบุรุษที่ไม่ทำการงานบางคนเห็นว่ามีกรณีคนมาขวางทางมากมายใหญ่โตเช่นนี้ คาดเดากันว่าคงจะเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ จึงตั้งทำโวยวายจะลงน้ำให้ได้ ไม่แน่ว่าหากมีวาสนาอาจจะได้คู่ครองแสนประเสริฐด้วยก็เป็นได้

ครั้นเห็นว่าใกล้จะขวางเอาไว้ไม่อยู่ ในใจของไปหมิ่นหมิ่นก็ทั้งกระวนกระวายทั้งสิ้นหวัง นางเอาแต่โกรธแค้นที่ตนเองเสนอความคิดให้มาเดินเที่ยวที่ถนนริมน้ำหนานอวี๋ ถ้าเกิดเรื่องกับหมิงถานเข้า ต่อให้นางไปหมิ่นหมิ่นตายหมื่นครั้งก็ปล้ำล้างความผิดไม่หมด!

ในช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานนี้จริงๆ ก็มีเงาร่างสีเขียวโบทผ้าเช็ดหน้าให้ไปหมิ่นหมิ่นอยู่นอกฝูงชนที่องค์กรกำลังขวางกันไว้ "คุณหนูญาติผู้พี่ไหนท่านยังอยู่ที่นี้อีกเล่าเจ้าคะ ให้บ่าวตามหาแทบแย่เลย วันนี้คุณหนูของบ่าวลงมือต้มบัวลอยด้วยตนเอง กำลังรอให้ท่านแวะไปชิมที่จวนอยู่นะเจ้าคะ!"

สตรีชุดสีเขียวจงใจเพิ่มเสียงให้ดังก้อง

เสียงนี้ฟังดูใสแจ่มนุ่มละมุน ทั้งยังคุ้นหูอยู่ไม่น้อย

ไปหมิ่นหมิ่นหันหน้ากลับไป พลันผั่งอึ้งไปชั่วขณะ
 นั่นคือ... ชูชิน สาวใช้ข้างกายหมิงถานที่มีความสามารถมากที่สุด
 มิใช่หรือ

นางมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรกัน แล้วเมื่อครูนั่งนางว่าอย่างไรนะ ค่ะ...
 คุณหนูของนาง?

ชูชินเดินเข้ามา คารวะให้ไปหมิ่นหมิ่นอย่างสงบนิ่งไม่รื้อนร่น ต่อมาก็พูดเรื่องที่คุณหนูของตนเชิญนางไปชิมบัวลอยที่จวนอีกรอบหนึ่ง

ครั้นเห็นเหลียงจื่อเซวียนที่ตัวแข็งจนขยับไม้ได้กำลังให้อังครักษ์พยุขึ้นฝั่งจากทางด้านหลังไปหมิ่นหมิ่น ชูชินก็ยิ่งเอ่ยถามด้วยความตระหนกตกใจนิดๆ "นี่เหลียงจื่อจื่อตกน้ำหรือเจ้าคะ"

ไปหมิ่นหมิ่นสับสนงุนงงกับสถานการณ์ในตอนนี้อยู่บ้าง "ไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี"

จนกระทั่งนางเหลือบเห็นลวี่เอ้อที่วิ่งตามไล่หลังมา ช้ายังหอบหายใจ แยกๆ โบกมือให้นางไม่หยุด ทำปากบอกนางว่า "ไม่เป็นไรแล้ว" ถึงได้พลันเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร รวากับทะเลวงเส้นลมปราณให้โล่งได้อย่างไรอย่างนั้น

ไปหมิ่นหมิ่นรีบเร่งเอ่ยรับคำ "ใช่ๆ เหลียงจื่อจื่อตกน้ำ ชะ... ข้าผ่านมาเห็นเข้าพอดี เลยให้อังครักษ์ลงไปช่วยเขาขึ้นมา"

"เอ้อ ที่แท้ก็เป็นบุรุษ"

"บุรุษขอถามตกตักน้ำยังต้องให้คนช่วย น่าขายหน้าจริงๆ!"

"ต้องล้อมแน่นหนาถึงเพียงนี้ด้วยหรือ!"

"แยกย้ายๆ นึกว่าเป็นคุณหนูตระกูลขุนนางเสียอีก!"

คนที่มุ่งดูโบกมืออย่างเปื้อนหน้า แยกย้ายกระจัดกระจายไปอย่าง

รวดเร็ว

"..." เหลียงจื่อเซวียนหนาวเหน็บจนร่างกายสั่นเทา ไม่สามารถเอื้อมเอวหาขาได้ ทว่าในดวงตากลับเต็มไปด้วยความฉงนงุนงงไม่เข้าใจ

จริงๆ แล้วตอนที่ตกน้ำเมื่อครูนี้อหิงถานก็รู้สึกไม่ต่างอะไรกับเหลียงจื่อเซวียน นางรับรู้ได้แค่น้ำในแม่น้ำข้างเขินเฉียบเสียดแทงกระดูก ยากจะทานทนไหว นางสลัดน้ำไปสองอึก ตะเกียกตะกายไต่คอกแค๊ก อยู่ครู่หนึ่งถึงได้รู้ตัวว่าเกิดเรื่องไฉน

นางถูกคนกระแทกตกน้ำ!

ในเรื่องกว้างจวนหลังใหญ่ 'อุบัติเหตุ' ที่เกิดจากการหมายปبيبคันให้ต้องแต่งงานมีมากมายนับไม่ถ้วน เช่นทำเสื้อผ้าเประอะเป็อนแล้วอยู่ร่วมห้องเดียวกันในยามเปลี่ยนอารมณ์ ตกน้ำแล้วถูกช่วยชีวิตเอาไว้จนมีการแนบชิดผิวกายกัน สองอย่างนี้พบเจอได้บ่อยมากที่สุด

เผยข้อได้อบรมสั่งสอนนางตั้งแต่มดเล็กว่าควรระวังกันเหตุไม่คาดฝัน เหล่านี้อย่างไร ยามไปหลบร้อนที่เรือนพักตากอากาศก็ยังมีครูอาจารย์หญิงมาสอนนางว่าอย่าใจโดยเฉพา

เนื่องจากยามปกติไม่เคยต้องใช้ประโยชน์ มินาข้าแต่ไหนแต่ไรมา นางยังมีนิสัยรักสบาย หากนั่งเกี้ยวได้นางจะไม่ยอมให้เท้าแตะพื้นเป็นอันขาด คนที่อยู่บนฝั่งจึงไม่มีใครรู้ว่านางว่ายน้ำเป็น

แต่น่าเสียดายที่สถานการณ์ไม่เป็นใจ อหิงถานยังไม่ทันได้บอกพวกเขา เหลียงจื่อเซวียนก็ถอดชุดตัวนอกกระโดดลงมาเสียก่อน

ด้วยอารามร้อนใจ นางจึงจำต้องดำลงใต้น้ำ ยากจะหนีให้ห่างจากเหลียงจื่อเซวียน แล้วขึ้นฝั่งอีกด้านของทำน้ำแทน

การตอบสนองอย่างรวดเร็วจับใจเช่นนี้ถือว่ามีไหวพริบมากแล้ว แต่จิตใจที่น้ำในแม่น้ำเย็นเกินไป ปกตินางก็มีใช้คนที่ชอบขยับตัวอันใดอยู่แล้ว หลังจากว่าดยอยู่ในน้ำได้เพียงแค่ประเดี๋ยวเดียว ความปวดเมื่อยก็แผ่ลามมาจากบริเวณขาและเท้าางอย่างปุบปับจับปล้น

ความปวดล้า้นค่อยๆ กัดกินเป็นระลอกๆ ยิ่งผนวกกับความเย็นเฉียบเสียดกระดูกของน้ำในแม่น้ำ นางราวกับถูกเข็มทิ่มแทง ทำให้ตรงหน้านางเหลือเพียงแสงสว่างสีขาว ไม่อาจว่ายนน้ำไปข้างหน้าได้อีกต่อไป

ในชั่วพริบตา นั้น สมอของหมิงถานพลันปรากฏความคิดต่างๆ ขึ้นมามากมาย

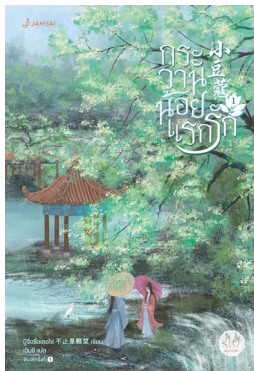
ประเดี๋ยวคิดว่า ให้เสียงจ้อเซวียนช่วยมิผู้ตายอยู่ที่นี้ยังจะดีเสียกว่า ถือว่าได้รับการซื้อเสียงความบริสุทธิ์ผุดผ่องเอาไว้ด้วยเช่นกัน ประเดี๋ยวก็คิดว่า ช่างเกิด ขอความช่วยเหลือดีกว่า ตายที่นี้ศพคงจะแช่น้ำวมืดเสียตายรูปโฉมอันสะสวยงดงามของข้าที่ยังมีทันได้สะท้านสะเทือนเมืองหลวงแยะ

ในขณะที่หมิงถานตัดสินใจจะลอยขึ้นสู่มิวน้ำขอความช่วยเหลืออย่างไม่ลังเลนั้น จู่ๆ ก็มีสายรัดสีดำเส้นหนึ่งพุ่งตรงลงมาในน้ำอย่างไม่บอกไม่กล่าวแล้วพันรอบเอวของนางอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รวบแน่นดึงตัวนางขึ้นมาที่ริมฝั่ง ก่อนจะโยนนางไปบนพงหญ้าภูเขาเปล่าเปลี่ยวซึ่งอยู่ห่างจากทำนน้ำไประยะหนึ่ง

เร็วแรงจากอึกฝั่งของสายรัดนั้นรวดเร็วและจับใจ ไม่มีความทะนุถนอมสวยงามเลยแม้แต่กระดี่กรีน หมิงถานถูกโยนตัวขึ้นฝั่งจนตาลายมึนเบลอ เหลือบเห็นส่วนปลายของสายรัดสีดำที่ถูกดึงออกจากเอวนางได้เพียงครั้งเดียวอย่างเลื่อนวาง

เมื่อตัดสินใจจากประสบการณ์ที่ใช้ชีวิตอย่างหรูหราสุขสบายมา สิบกว่าปีของนาง เนื้อผ้าของสายรัดเส้นนั้นหาใช่ของธรรมดาสามัญไม่ ลวดลายบนนั้นก็ประณีตบรรจงสลักซับซ้อน ดูเหมือนจะปักด้วยด้ายไหมทอง เส้นไหมเล็กบางยิ่ง แต่ก็ยังคงเปล่งประกายจางๆ ภายใต้อันราตรีมืดสนิท

นางยังไม่ทันหันมองไปตามสายรัดเพื่อจะดูคนที่อยู่ตรงนั้นให้ชัดๆ ก็มีชุดคลุมตัวนอกตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมาคลุมทับร่างของนาง และ บดบังสายตาของนางเอาไว้เสียก่อน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ImjeDz>